IV. évfolyam. 24. szám

1948 június 12.

70 fillér

Ludas Matyi

Hangtalan Heti Hiradó

Ez a reakciós bácsi fel van háborodva azon, hogy a Szovjet erőszakosan beavatkozik a magyar belügyekbe. Most is kétmilliárd forintot vágott a fejünkhöz.-

Ezt a méltóságos nénit nem engedték be Angliába cselédnek, mert a mosószódához viszkit kért.-

Szerencséje van Kossuth Lajos bácsinak, hogy nem katolikus, mert különben a prímás most kiátkozná azért, mert cikke jelent meg a Szabad Népben az iskolák államositása mellett.

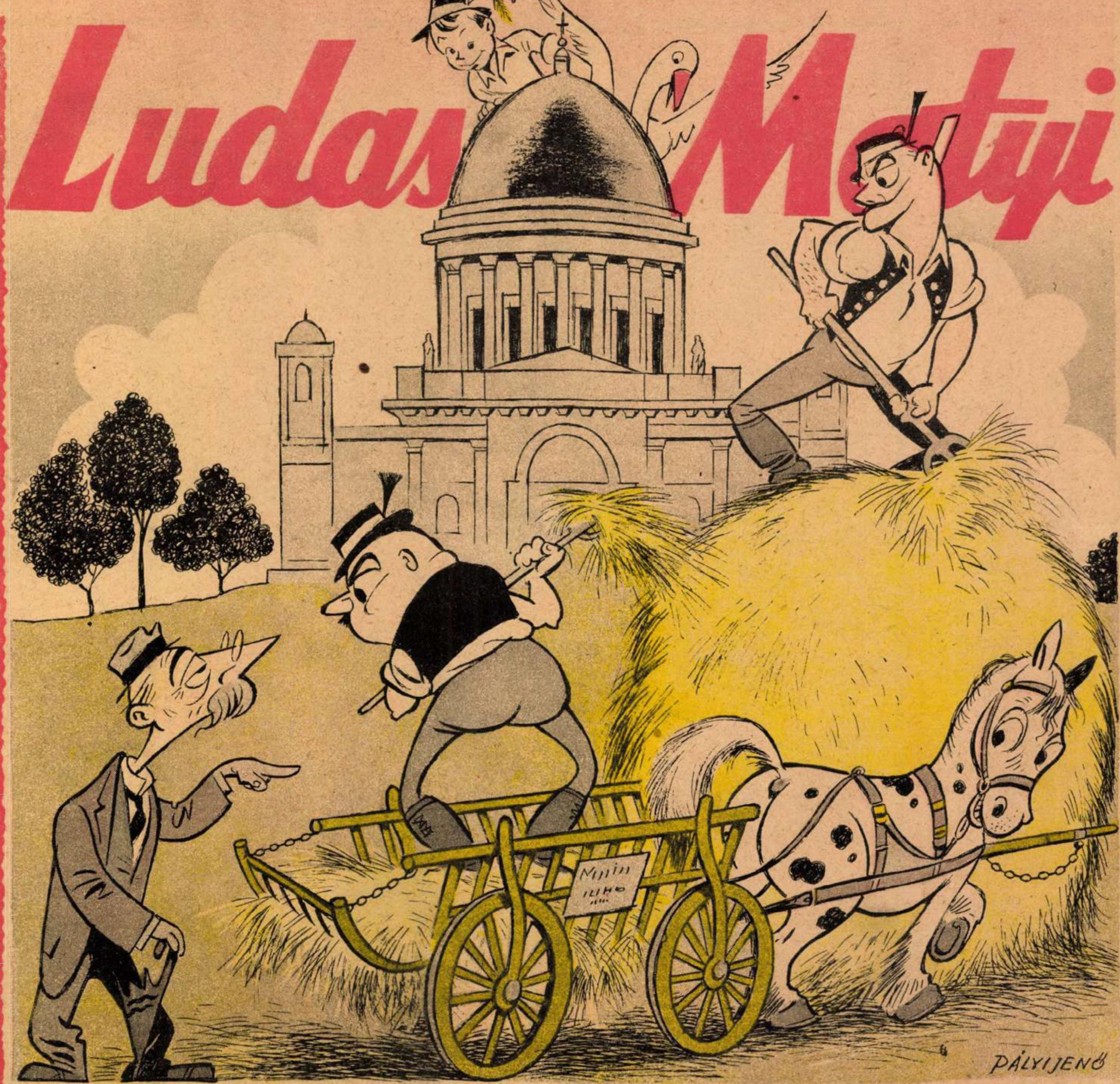

PÓCSPETRI UTÁN ESZTERGOMBAN

— Mi készül itt emberek?
— Szalmakazal búvóhelynek. Sose lehet tudni, mikor lesz szükség rá...

Történelem a Hősök terén

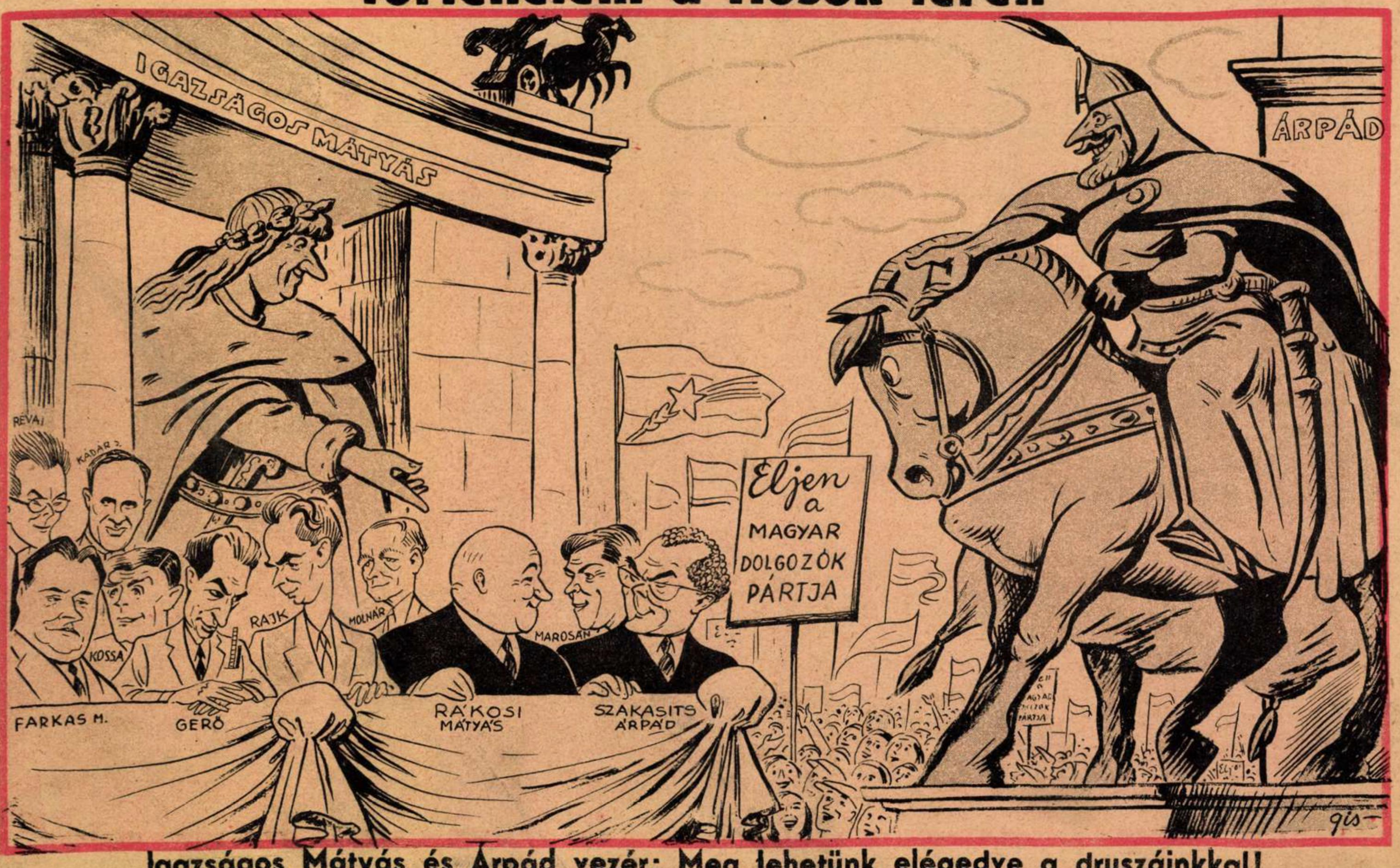
IGAZSÁGOS MÁTYÁS
ÁRPÁD
RÉVAI
KÁDÁR J.
FARKAS M.
KOSSA
GERŐ
RAJK
MOLNÁR
RÁKOSI MÁTYÁS
MAROSÁN
SZAKASITS ÁRPÁD
Éljen a MAGYAR DOLGOZÓK PÁRTJA
gis

Igazságos Mátyás és Árpád vezér: Meg lehetünk elégedve a druszáinkkal!

Új Bédekker

Texas

Texast azért alapították, hogy filmeket csinálhassanak róla, amelyekből a pesti iskolásgyerekek megtanulhassák, hogyan kell hasbalőni a serifet, ha annak szüksége mutatkozik. Texasban óriási mennyiségű ló és marha van. A lovak csinálják fenti filmeket, a marhák pedig megnézik.

Texas az egyetlen amerikai állam, amelyik emberségesen bánik a négerekkel, ugyanis nem engedik be őket a mozikba, ahol fenti filmeket játszák.

Miami

Miami Florida híres tengeri fürdőhelye. Miamiban a nők roppant szemérmesek, miként az amerikai magazinokban látható, melltartó nélkül nem mennek ki az utcára, inkább a ruháról is lemondanak. A század elején Floridában rengeteg néger és sok erdő volt, de az erdőket még nem mind irtották ki.

A lakosság főfoglalkozása a tánc és a flört, de a házasságtörés is szépen hoz a konyhára.

PREMIER ELŐTT

Csortos Gyula sok-sok évvel ezelőtt egy meglehetősen gyenge szezonvégi darab főszerepére készült. A szerző a júniusi melegben próbáló Csortost teljesen fölösleges kérdésekkel zaklatta. Mit vár a darabtól, hány előadást jósol?

Csortos egy csortosian keserű-mosoly kíséretében megadta a kért felvilágosítást:

Remélem, hogy megérjük a harmadik felvonást.

Lelki kényszer nélkül

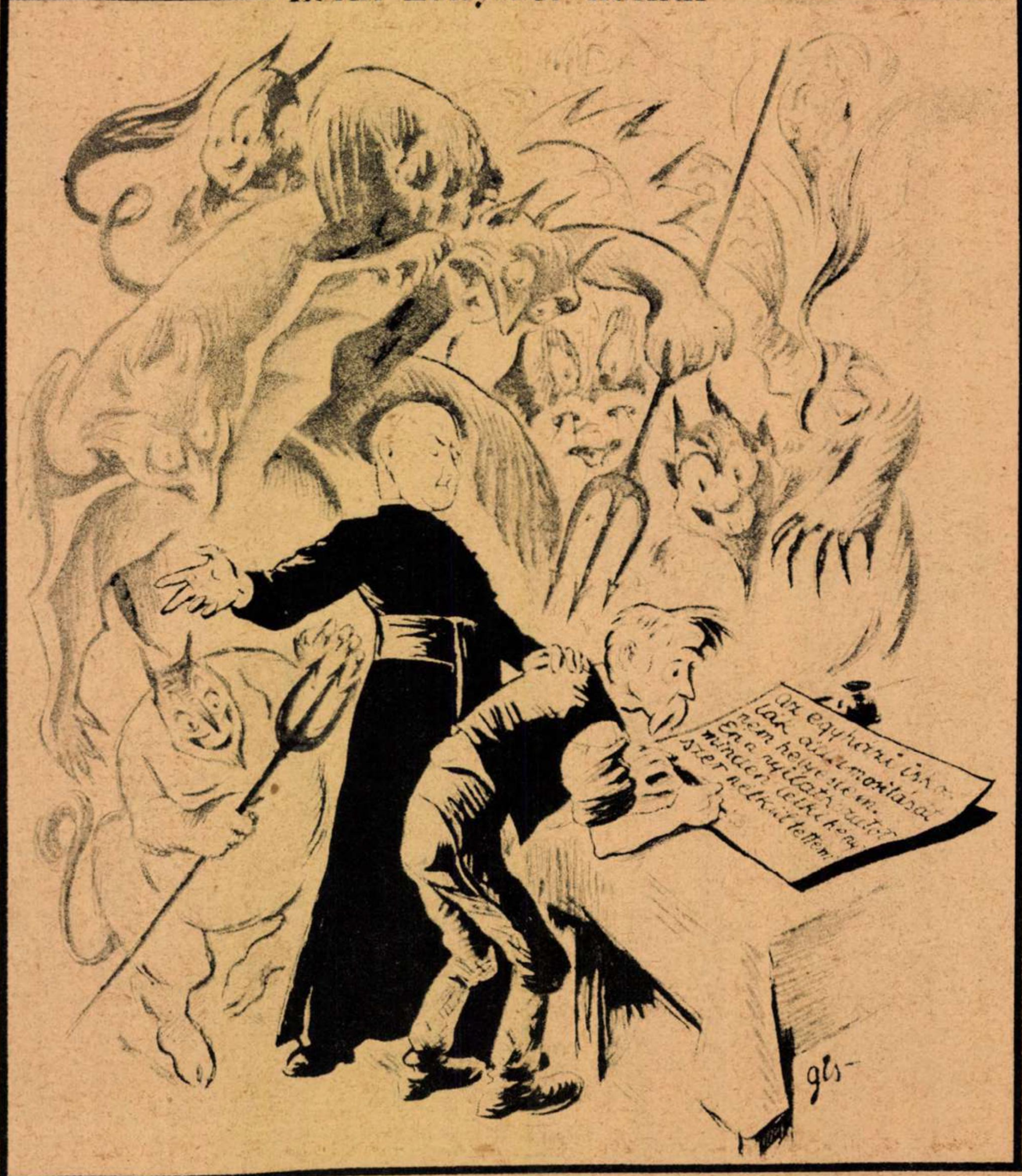

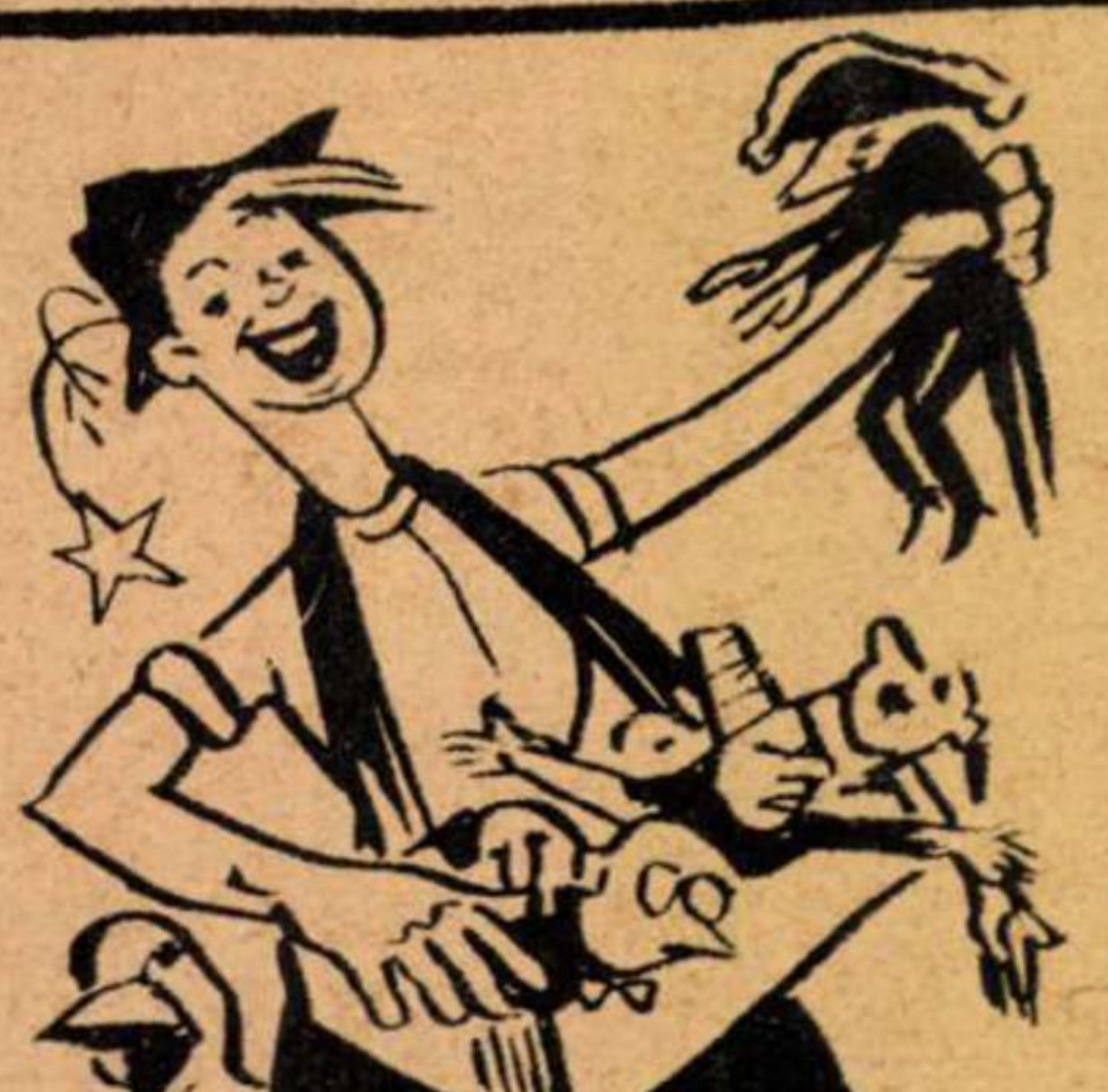

LUDAS MATYI a Nemzetközi Vásáron!

Áron alul kiárusítjuk Trumant, Bevint, Schumant és a többi nemzetközi kacatot!

Osztrák viccek

— Ön most volt Olaszországban és Ausztriában. Hol szebb?

— Mit is mondjak? Itália fölött a kék ég nevet, Ausztria fölött az egész világ.

— Hallom, a kedves fia egy állást akart a minisztériumban. És mit csinál most?

— Most semmit, megkapta az állást.

— Hogy megy a barátja sora?

— Köszönöm kérdését. Elseje óta már [illegible]

BÍRÓ: Ön tehát ragaszkodik ahhoz, hogy akkor este józan volt?

VÁDLOTT: Ragaszkodom.

BÍRÓ: Tanú, adja elő, milyen állapotban látta a vádlottat.

TANÚ: A járdán állt és torkaszakadtából ordította: Éljen a mi szeretett kormányunk!

VÁDLOTT: Akkor tényleg tökrészeg lehettem.

Elsején történt

Szvicsek, az öreg pénzbeszedő június elsején megjelent Gugyerák lakásán, hogy bevasalja az egyházi adót. A házvezetőnő nyitott ajtót. Sajnálkozva jelentette ki:

— Gugyerák úr meghalt, hiába tetszett jönni a nyugtával.

Szvicsek, a pénzbeszedő megcsóválta a fejét és így dünnyögött:

— Micsoda ember ez a Gugyerák, mindent, csak nem fizetni!

Megszólal a telefon

Írta: KARINTHY FRIGYES*

Nagyon untam magam. Az ablaknál álltam és figyeltem az utcát, de nem volt rajta mit figyelni. Szemben, a szűk utca túlsó oldalán, háromemeletes ház, — nézzük, mi van rajta látnivaló. A második emelet három ablaka balról leeresztett vasrolókkal szomorkodik: innen már [illegible] mentek. De mi csak, ott a [illegible] élnek még, — a nyitott ablak elől elhúzták a függönyt — mi van odabent? Egy bőrkarszék az ablak előtt, távolabb könyvszekrény. Nagy íróasztal. Az íróasztal előtt korpulens, középkorú ember, úgylátszik írt valamit, most álmatagon hátradől és az orrát piszkálja. Ejnye, ki lehet ez az ember? Mit írhat és mit gondol magában és miért piszkálja az orrát? Igaz, hogy nem muszáj odanézni, de viszont mi joga van ennek az embernek ahhoz, hogy a térnek pont azt a helyét tegye számomra sérelmessé, ahol van, és én oda ne nézhessek. Milyen borzasztó, hogy nem adhatom tudtára, hogy társaságban van, nem egyedül és hogy figyelik. Persze átkiabálni nem lehet, ahhoz messze is van... meg még megsértődik. Messze van, azaz hogy!... Ejnye, ejnye. Ez egy furcsa eset.

Ki ez az ember? Milyen buta vagyok. Ez Kucor Béla ügyvéd, hisz odalent a táblája a kapun... Második emelet. Öt szám balra. Stimt.

Kikeresem a telefonkönyvemből a telefon számát: Kucor Béla, ennyi és ennyi. Felhívom. Közben lesem.

A telefón megszólal odaát. Az ügyvéd úr felugrik, szalad a kagylóhoz.

— Halló, halló. Ki beszél?

— Ott Kucor Béla ügyvéd úr?

— Én vagyok. Ki beszél?

— Nem arról van szó, hogy ki beszél. Arról van szó, hogy ne piszkálja az orrát. Mert majd a kezedre ütök, te kis komisz.

Az ügyvéd torkán akad a szó. Hebeg valamit, hogy mit, azt nem hallom, csak a száján látom, mert közben folyton figyelem.

— Na, ne hebegjen, fiatalember.

Az ügyvéd kétségbeesetten kap a fejéhez.

— De... de... de... mi az... ki... ki...

— Ne dadogj, fiacskám. És ne kapkodj a fejedhez, ne gesztikulálj, ne ugrálj. Nem tudod magad tisztességesen viselni?

— Halló! Halló! Ki az? Ki beszél?

Az ügyvéd rémülten forog a tengelye körül, hátranéz, kapkodja a fejét. Nyugodtan leteszem a kagylót. A többit csak figyelem, mint egy mozivászon. Még egy ideig kiabál a telefonba, nem kap választ. Erre a szemét kezdi dörgölni, meg a fülét. Megcsípi a karját. Végre megkönnyebbülten mosolyog, felsóhajt — végre meggyőzte magát, hogy csak álmodott ezen a forró délutánon. Iszik egy pohár vizet. Megnyugszik. Leül. Odakünt, az előszobában csengetnek. Az ajtóhoz fut, egy hölgy jelenik meg. Ejnye, ejnye. Nagyon bizalmas üdvözlések. Néhány perc múlva mind a ketten a pamlagon ülnek. A beszélgetés egyre bizalmasabb. Az ügyvéd kezet csókol a nőnek. — mi ez? A másik karja ravaszul átfut a pamlag peremén. Ejnye, ejnye. Ideje lesz közbelépni.

Felszólítom.

Ijedten bontakozik ki és a telefonhoz fut.

— Halló! halló!

— Halló! Ott Kucor Béla ügyvéd?

— Én vagyok. Ki beszél?

annak a nőnek? Nem szégyenli magát?

— Hallja barátom, nem hagy békét. Szegény felesége Siófokon, hát az mit szóljon?

Az ügyvéd térdei megroggyanak. Leomlik a telefon előtt. Kezeit imára emeli. Úgy rebegi a telefonba sírva:

— Ó Uram! Most végre megismertem sujtó szavad... Én csak egy szegény, bűnös halandó vagyok a te fenséged árnyékában... Emelj vagy sujts, kitárom kebelemet... Parancsolj a te szolgádnak...

És buzgó imába merül. Megsajnáltatom, mit izéljem szegény embert.

— Hát ne félj semmit, édes fiam. Bocsásd el békével azt a nőt, akkor minden jó lesz... Ite missa est. Dominus in excelsis Deo... Ne sutor ultra crepidam... Time is money...

Az ügyvéd keresztet vetett a telefonra és békével elküldte a nőt. Azután leült az asztal elé és buzgó imába merült.

Kezdett untatni a dolog. Nagyon mulatságos volt eddig, de végre semmi anyagi hasznát nem láttam. Ejnye, csak... nem lehetne valamit...

Bátorság. Újra felszólítom. Hajlongva, imádkozva jön a telefonhoz.

— Parancsolj velem, ó Uram!

— Köszönöm, édes fiam, jól vagyok... ece... ize... mondd csak, nem küldenél száz koronát kölcsön... egy percre megszorultam... tudod, ezek a bolygók, meg a naprendszer... ide átküldd, a másik házba, harmadik emelet négy.

Az ügyvéd összeráncolja a szemét. Zavarba jövök.

— Tudod, édes fiam, nekem mindegy, hová küldöd... igaz ugyan, hogy én mindenütt jelen vagyok... de mégis, ami biztos...

Az ügyvéd lecsapja a kagylót. Most jött a világosság... Átpillant hirtelen... Petri. Megtalált.

Tanulság: ha Isten vagy, ne kérj kölcsön.

---

*A halhatatlan humoristának most megjelent „Nevető dekameron" című kötetéből. (Új Idők Irodalmi Intézet kiadása.)**

Az USA hidegháborút visel mondta Wallace

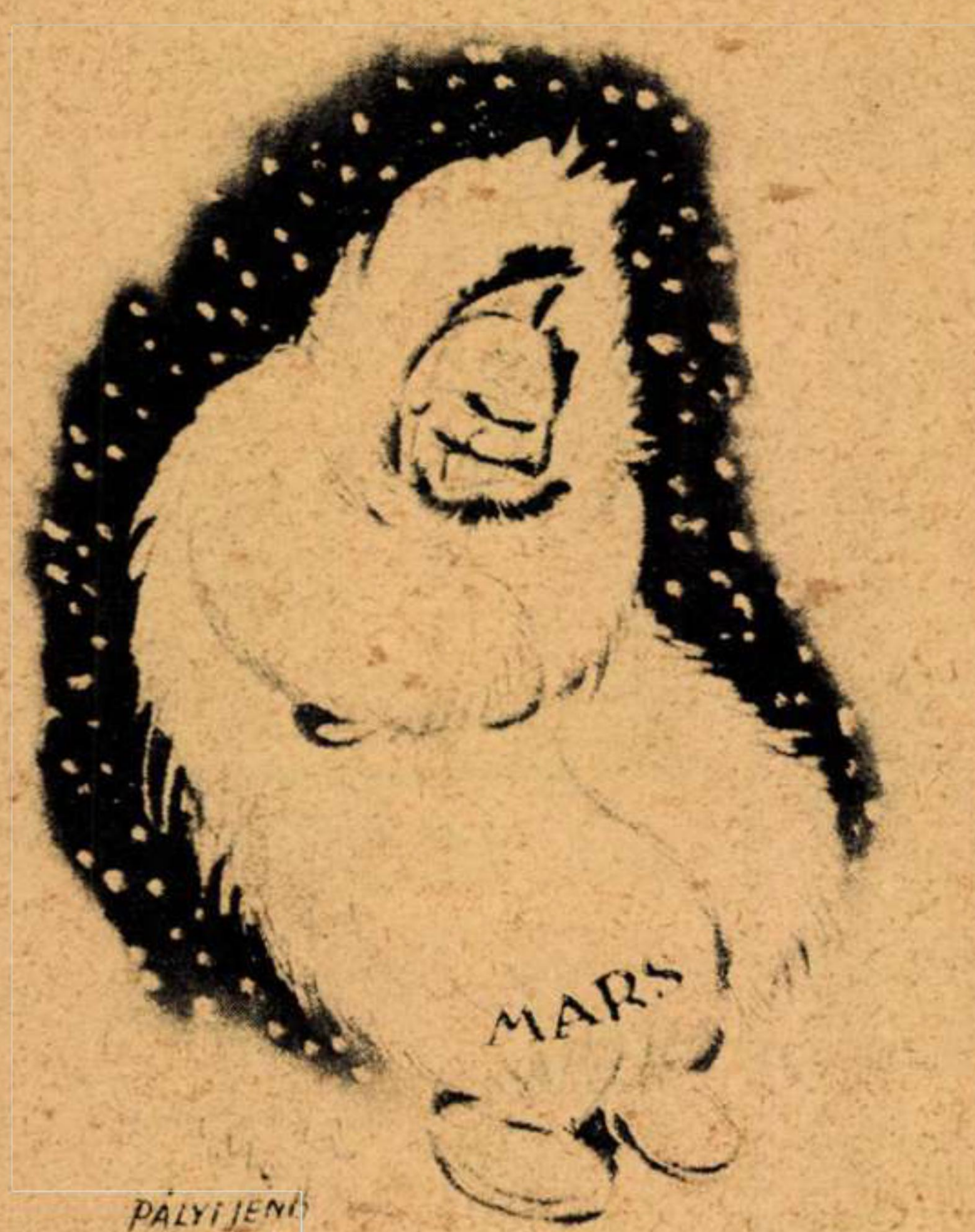

– A fene ezt a hideg háborút!

Kabinooos...!

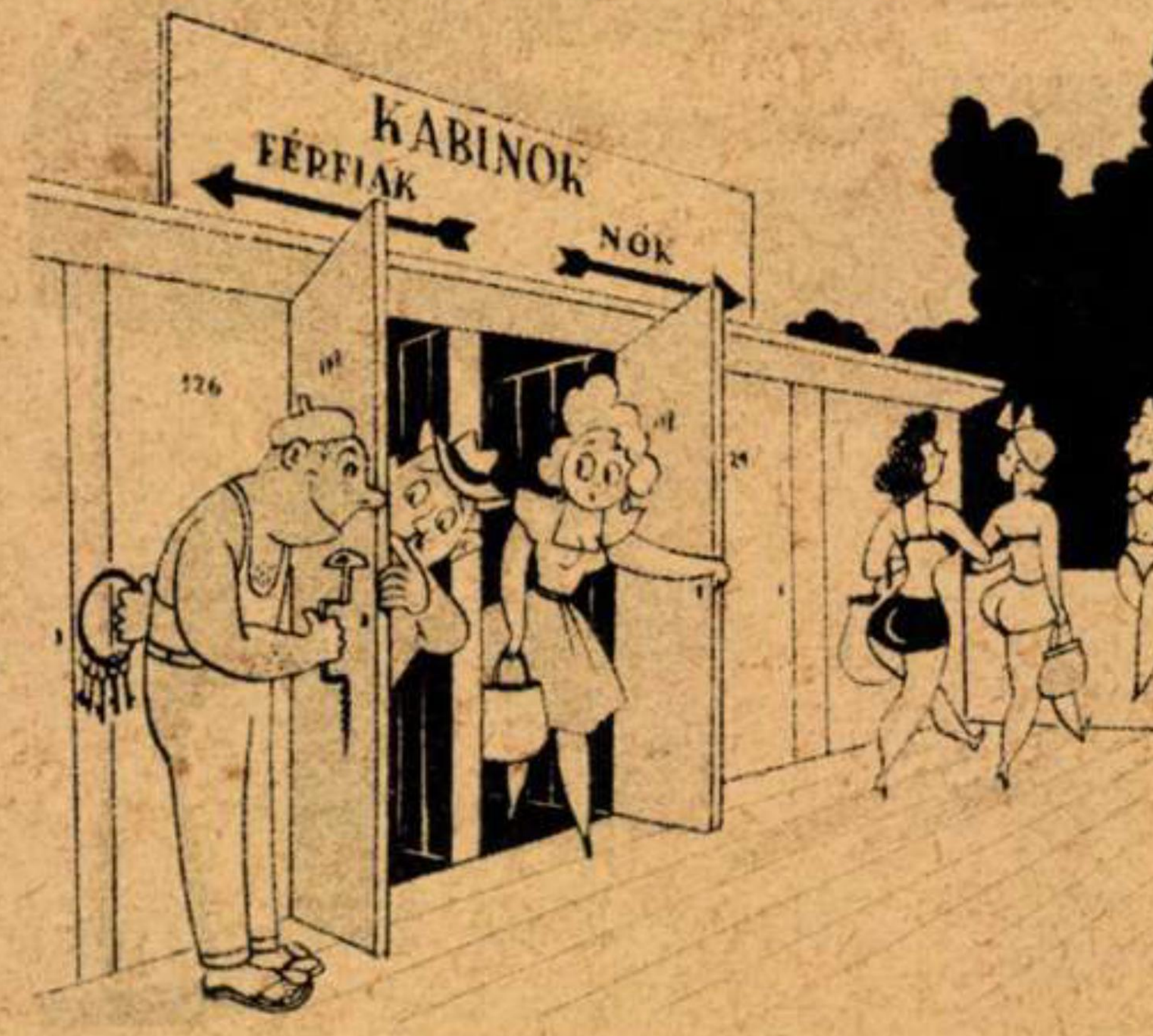

– Uram a szomszéd kabinba egy csinos hölgyet helyeztem. Parancsol egy jó falfúrót?

Életmentő ujsághir

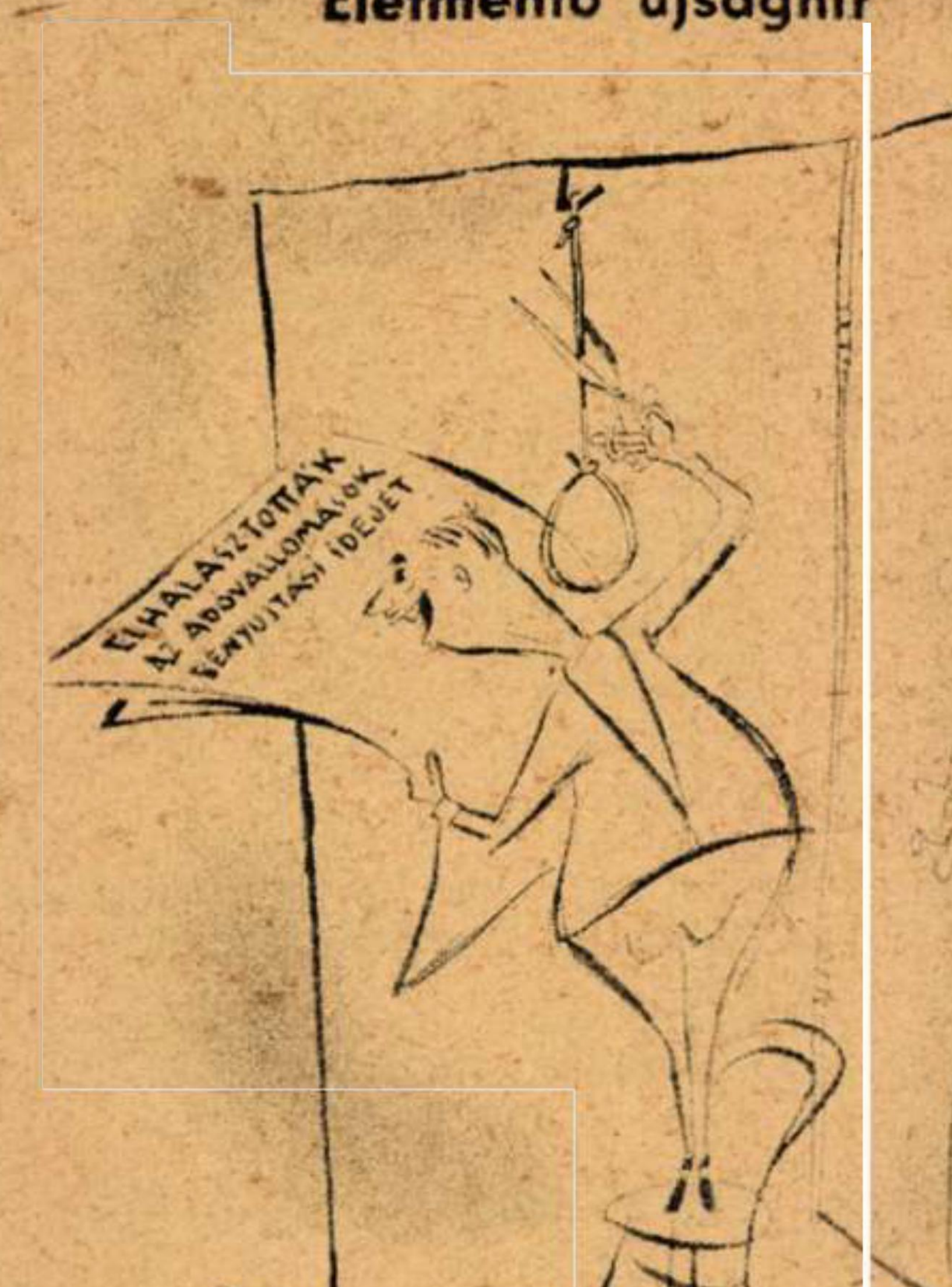
ELHALASZTOTTÁK AZ ADÓVALLOMÁSOK BENYUJTÁSI IDEJÉT

A szemtelenség világrekordja

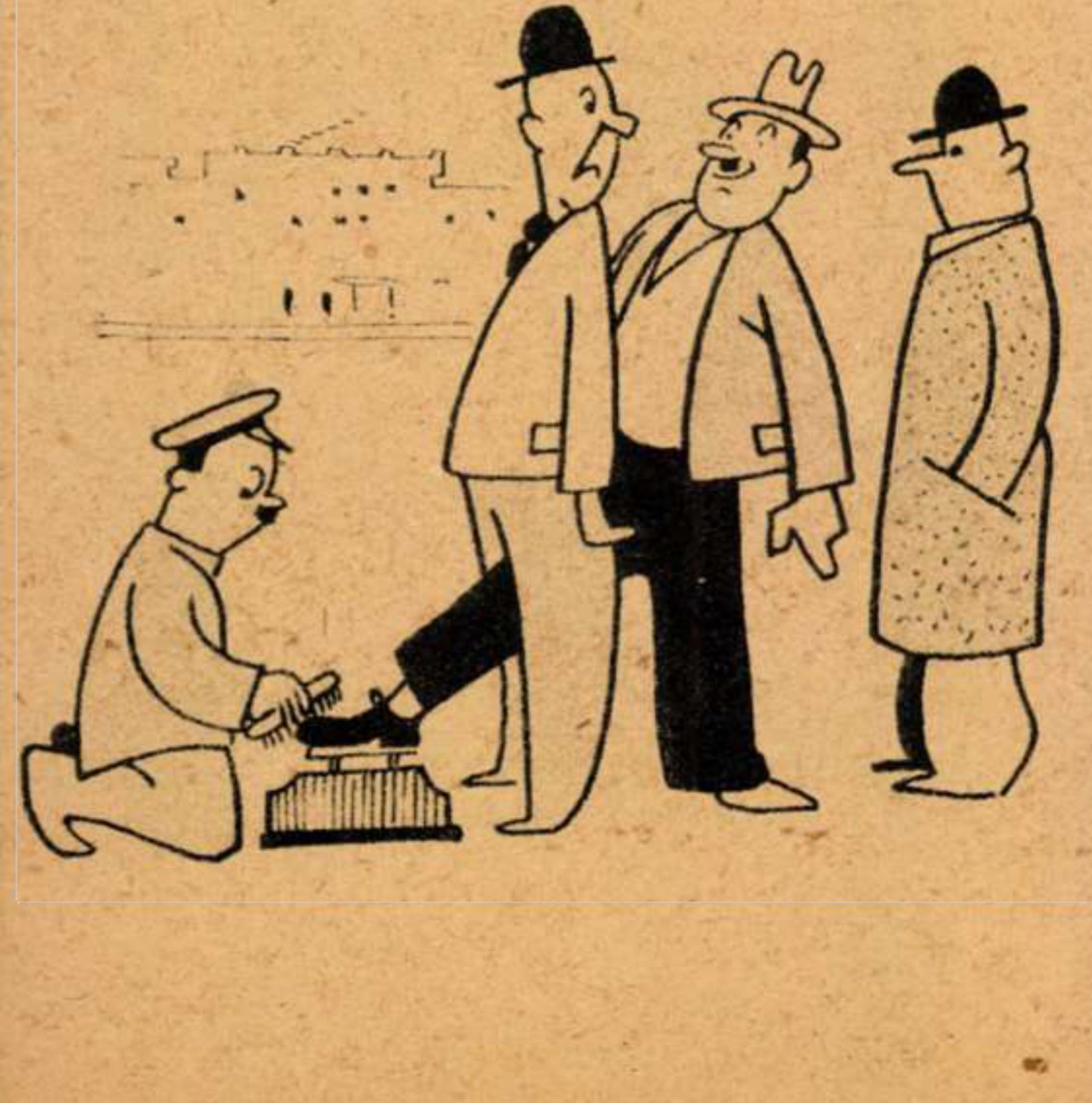

Gádor Béla:

Tízparancsolat

Én az Úr vagyok, a te Istened... Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem...

Zsalezsán Oszkár vállalati igazgató belépett irodájába. A jóvágású, fürge titkár meghatott hangon súgta fülébe: a vezérigazgató úr őméltósága kereste igazgató urat. Zsalezsán Oszkár elsápadt és megtántorodott. Aztán csak ennyit rebegett: ő maga személyesen? A titkár meghajolt. „Igen.” Zsalezsán, mint a nyúl futott fel az emeletre, majd keresztet vetve belépett a párnázott ajtón. A vezérigazgató kegyes mosollyal fogadta, sőt egy pillanatig az volt az érzése Zsalezsánnak, mintha kezet is akart volna nyujtani neki. Ez végtelen hálával töltötte el szivét, úgy érezte, hogy meg tudna halni ezért az emberért.

Ne csinálj magadnak faragott képet... Ne imádd és ne tiszteld azokat...

Amikor az igazgató visszaért a szobájába, bezárkózott és kinyitotta a sarokban álló pénzes szekrényt. Egy titkos rekeszből nagy köteg dollárbankjegyet emelt ki. Megszámolta a pénzt, majd áhitatosan könnybelábadt szemekkel nézegette Lincoln Abrahám jólismert képmását. Aztán reszkető ujjakkal megsimogatta a köteget és gondosan visszahelyezte a kasszába. Gyorsan megfordult, mert csengett a telefon.

Az Úrnak a te Istenednek nevét hiába fel ne vedd...

„Halló”, mondta energikusan a kagylóba, „értse meg, Kendefi úr, hogy félszázaléknál többet képtelen vagyok leadni. Esküszöm az élő Istenre, hogy nekem magamnak is csak egy százalékom van...” Méltatlankodva tette le a hallgatót és ajtót nyitott, mert kopogtattak.

Hat napon át munkálkodjál...

Barna úr lépett be, az öreg könyvelő és tiszteletből görnyedezve megállt a főnöke előtt. Az igazgató ráförmedt: „Mi van azokkal a kimutatásokkal?” Barna úr riadtan védekezett: „Kérem, igazgató úr, egész éjjel dolgoztam... és holnap vasárnap lesz, szeretnék a családommal lenni...” Az igazgató dühösen legyintett. „Nem érdekelnek a magánügyei, a kimutatás hétfőn reggel az asztalomon legyen, mert ha nem, nézhet másik állás után.” Igy szólt és máris a jóvágású, fürge titkár felé fordult.

Tiszteld atyádat és anyádat...

„Az igazgató úr édesapja van kinn...” rebegte a titkár. „Mit akar már megint? Hányszor mondtam, hogy ne jöjjön a nyakamra az irodában. Itt van tíz forint, adja át neki és mondja meg, hogy menjen a fenébe... Kérem Blanka kisasszonyt.

Ne ölj

Blanka, a csinos gépirólány, kisirt szemekkel jelent meg. „Még mindig semmi...” szólt és nagyot sóhajtott. Zsalezsán az ölébe vette a lányt, megsimogatta, majd egy ismert nőorvos cimét súgta a szemérmesen piruló lány fülébe. „Az majd elintézi”, mondta megnyugtatóan és hozzátette. Legalább addig nyugodtan...” Igy szólt és

Ne paráználkodjál

belülről bezárta az ajtót.

Ne lopj

Amikor Blanka megnyugodva távozott, az ajtóban találkozott az építésszel. „Minden rendben van”, mondta az építész és kiterítette az asztalon a terveket. „Az épületet kétszázezerért megcsinálom s így én fogok győzni a versenytárgyaláson. Ön keres huszat, én is huszat, a ház pedig egy év mulva össze fog dőlni. Helyes? Az igazgató mélyen az építész szemébe nézett és kezet szorított vele. „Hacsak”, folytatta az építész, „Bartók bele nem köp a dologba. De úgy intéztem, hogy öntől fognak róla információt kérni.”

Ne tégy a te felebarátod ellen hamis tanubizonyságot

A telefon, mintegy végszóra, csengetni kezdett. „Halló”, mondta Zsalezsán és az építészre kacsintott. „Bartók, kérem, nyilas párttag volt. Nem egyszer saját szemenmmel láttam bemenni az Andrássy-út 60-ba...”

Ne kivánd a te felebarátod házát... feleségét...

Amikor este kilépett a vállalat kapuján, Prékopa igazgató éppen akkor szállt be új autójába és átölelve szép, fiatal feleségét, elrobogott. Zsalezsánnak keserű lett a szájaize. Ennek a gazember Prékopának minden sikerül. Elővette a noteszát és beírta a másnapi teendőkhöz: Prékopát vezérnél elfűrészelni.

Vacsora után Zsalezsán Oszkár megcsókolta felesége homlokát, megsimogatta két gyermekét, majd nyugovóra tért. Elalvása előtt, szokása szerint, két kezét összetéve hosszan és ájtatosan imádkozott. Ahogy behúnyta a szemét, rögtön elaludt. Könnyen és szelíden, ahogy csak azok tudnak aludni, akik tisztán állnak az Úr szine előtt.

Csökkentsük a kockázatot

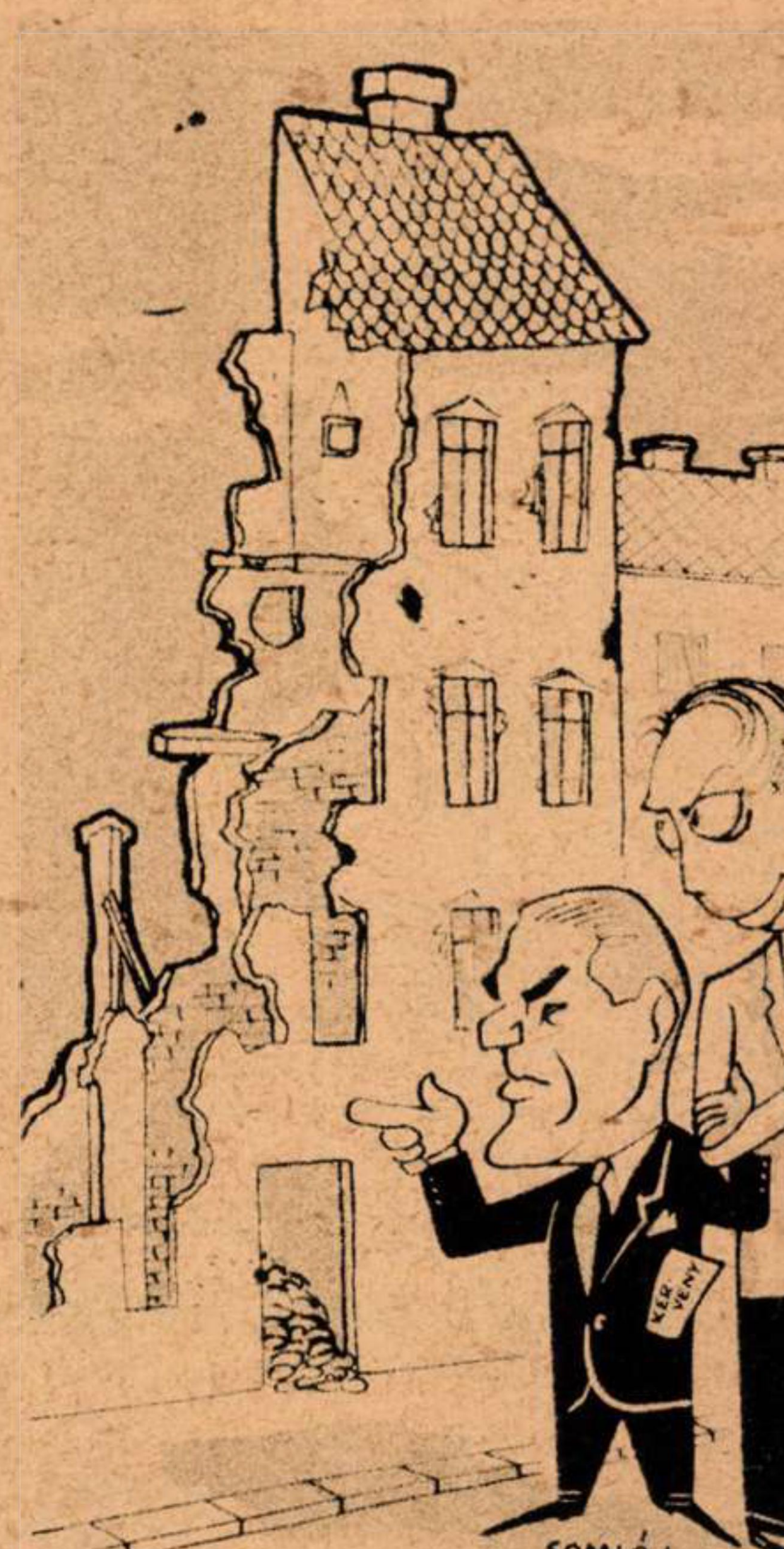

– Látod Zolikám, ha megkapom a koncessziot, itt fogok szinházat nyitni.
– Miért?
– Mert esténként legalább a félház biztosítva van.

Csoda a Kősó-utcában

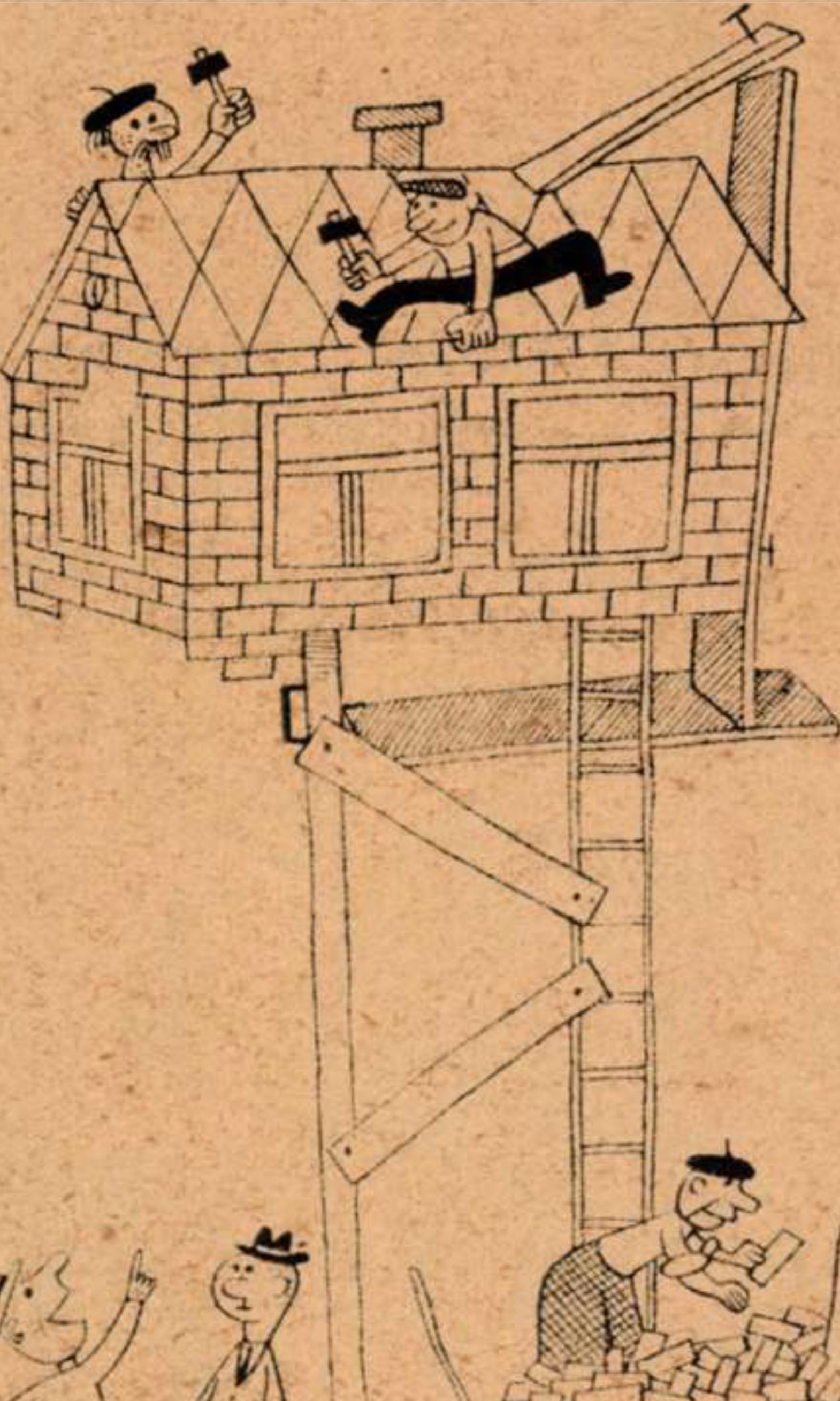

– Megkértem az építészt, hogy először a ház felső részét építse fel, mert a második emeleten bérellem lakást és sürgősen be kell költözködnöm.

Az anyag megmaradásának elve
avagy
Gugyerák úr helyrebillenti a családi szövetegyensúlyt

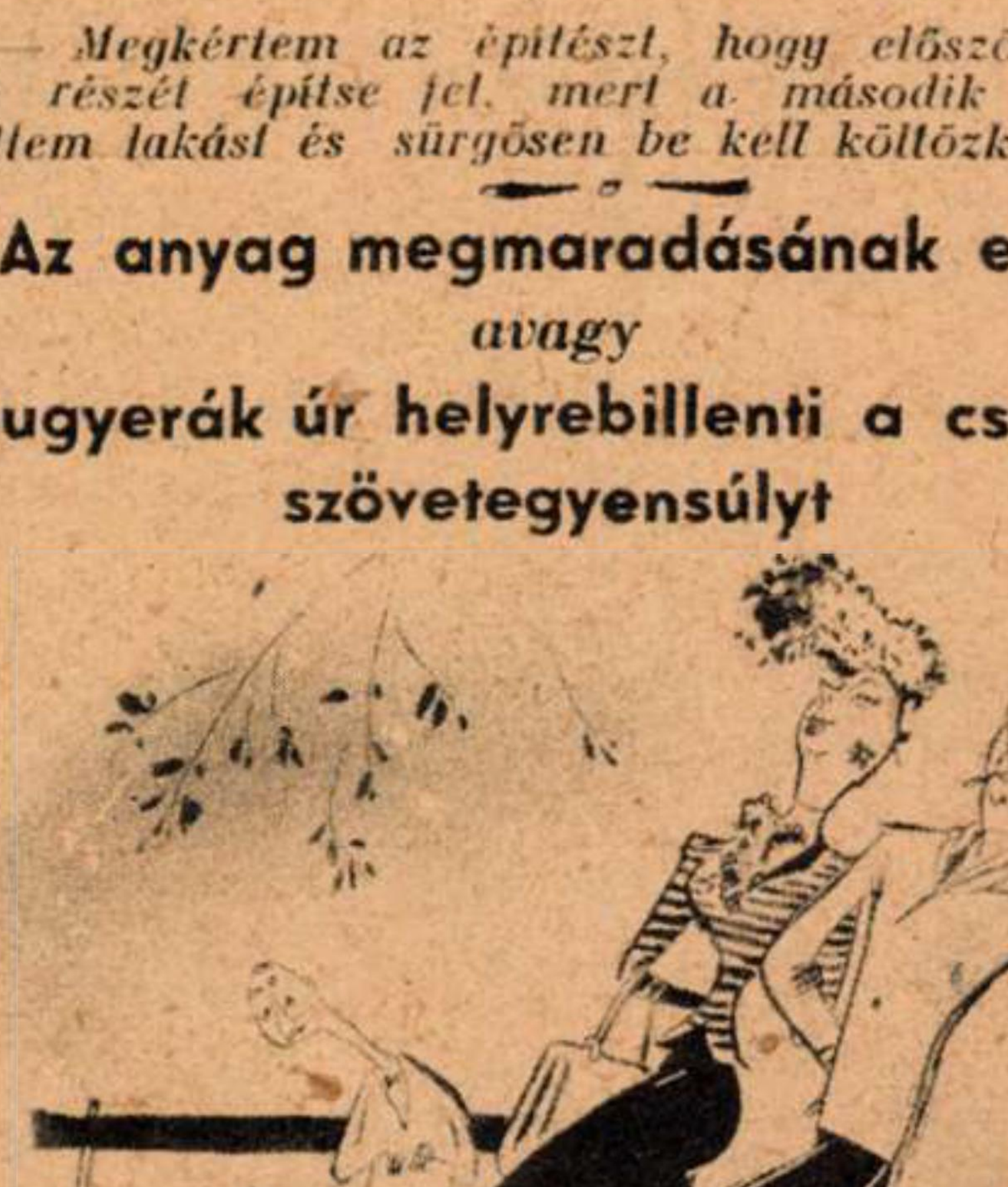

Az a hercig prímás...

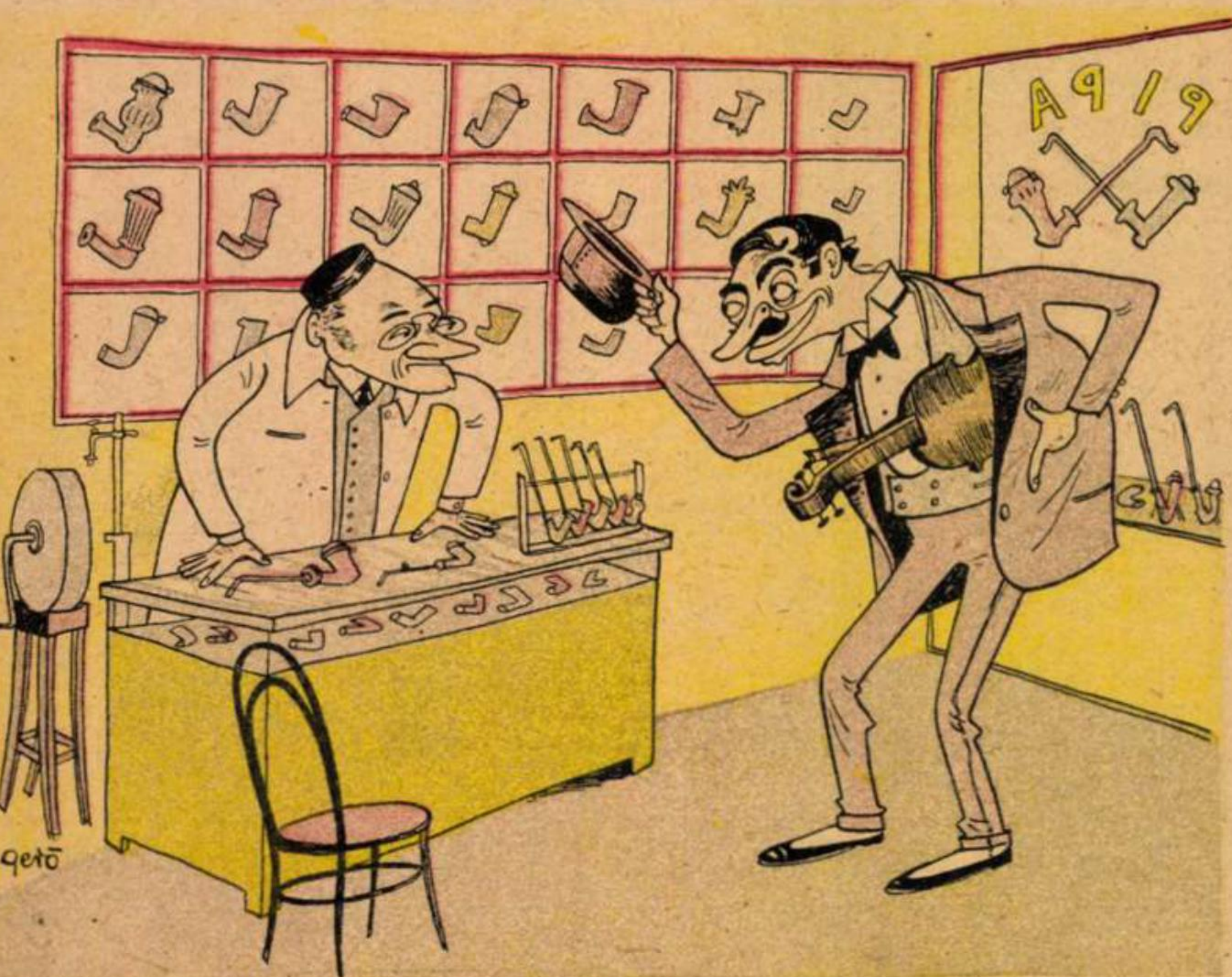

— Faragjon nekem mester egy tajtékpipát, de több legyen rajta a tajték, mint a pipa.

— Aztán miért?

— Mert többet tajtékzom, mint pipázom.

A MESTERSÉGES MEGTERMÉKENYÍTÉS EREDMÉNYE

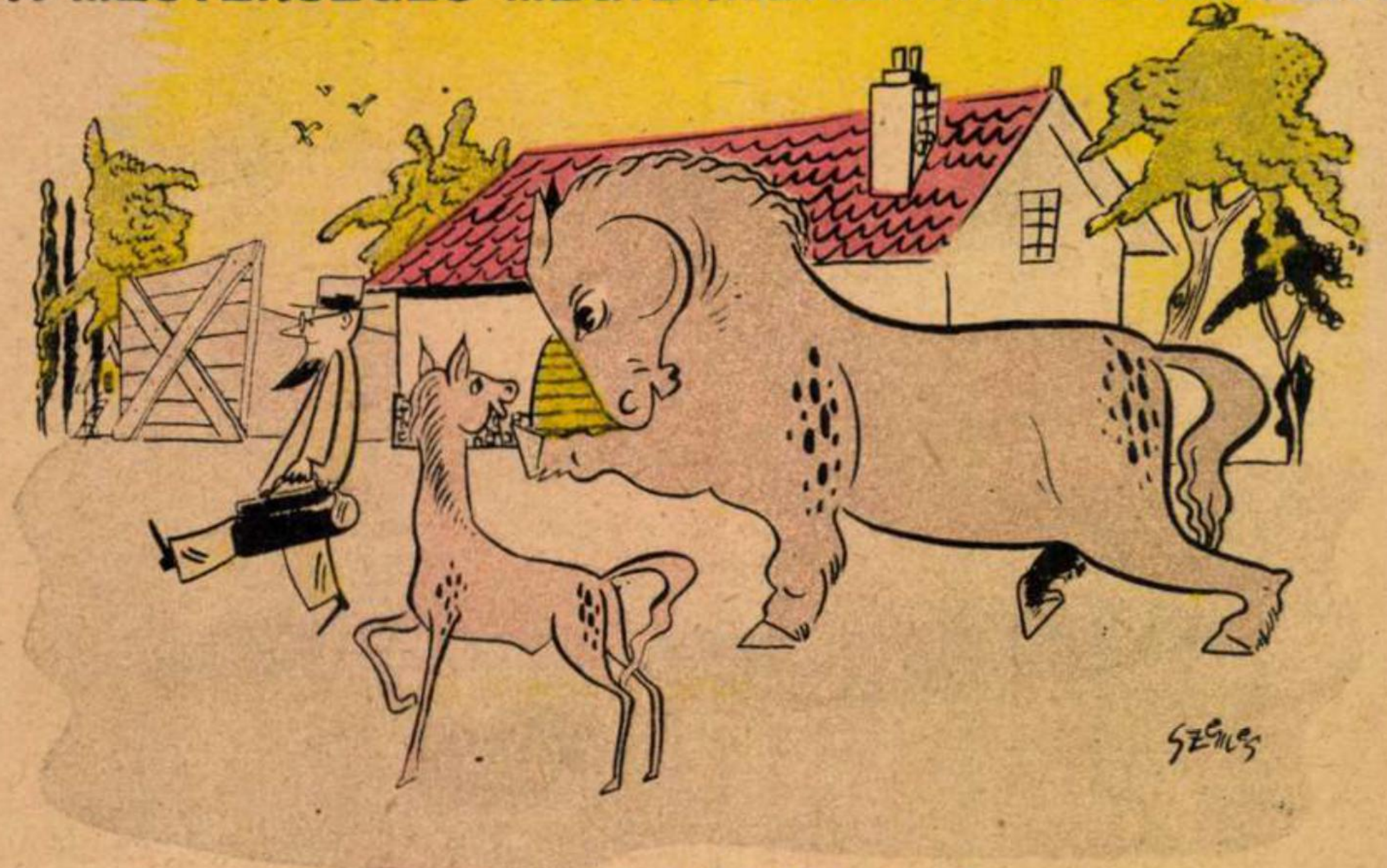

— Köszöntél szépen a papádnak?

Éljen az arab-német-angol szövetség!

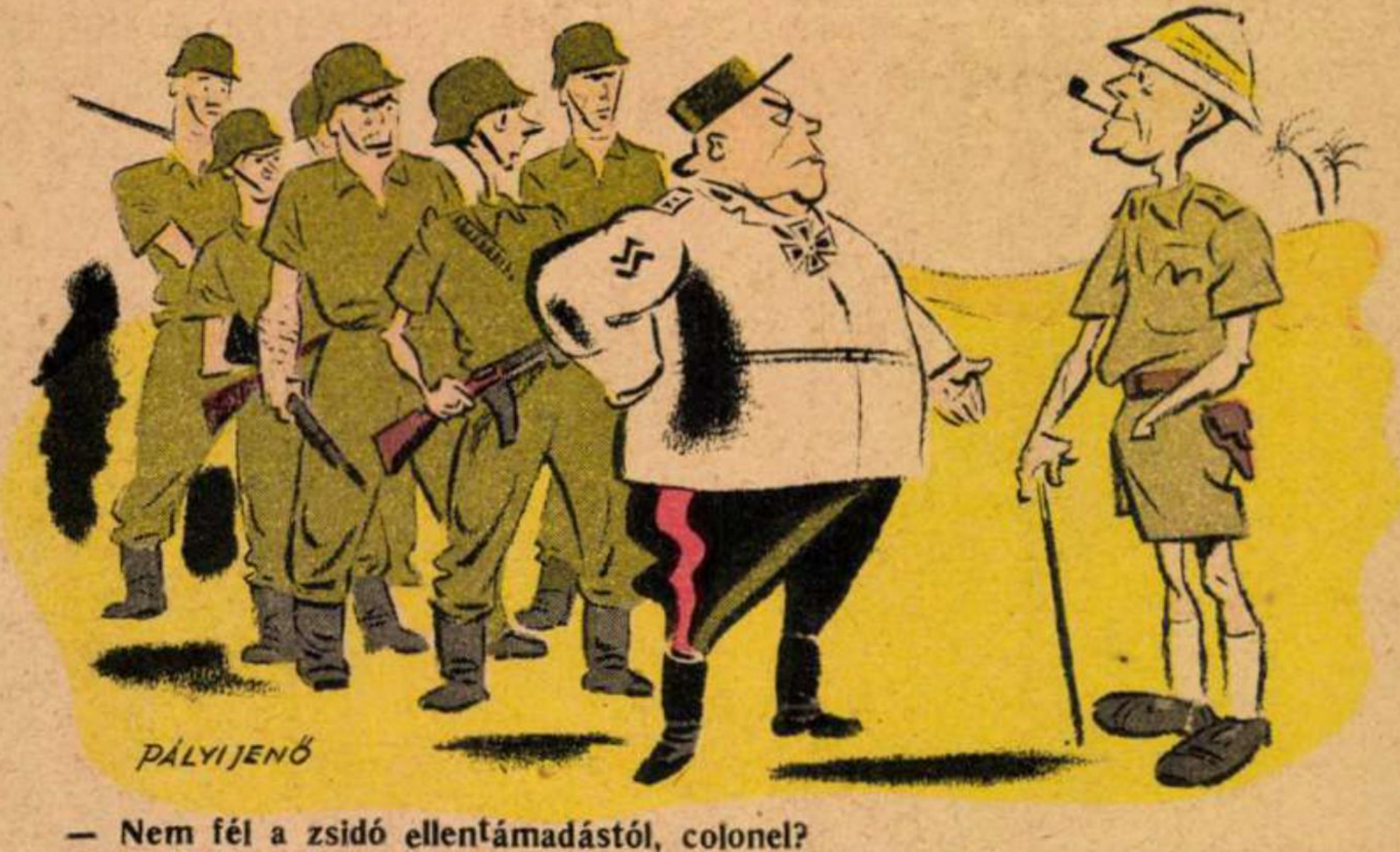

— Nem fél a zsidó ellentámadástól, colonel?

— Well, Herr Obersturmführer, nem hallott még a híres arab hidegvérről?

A GF döntése: hízlaljon disznókat az állam

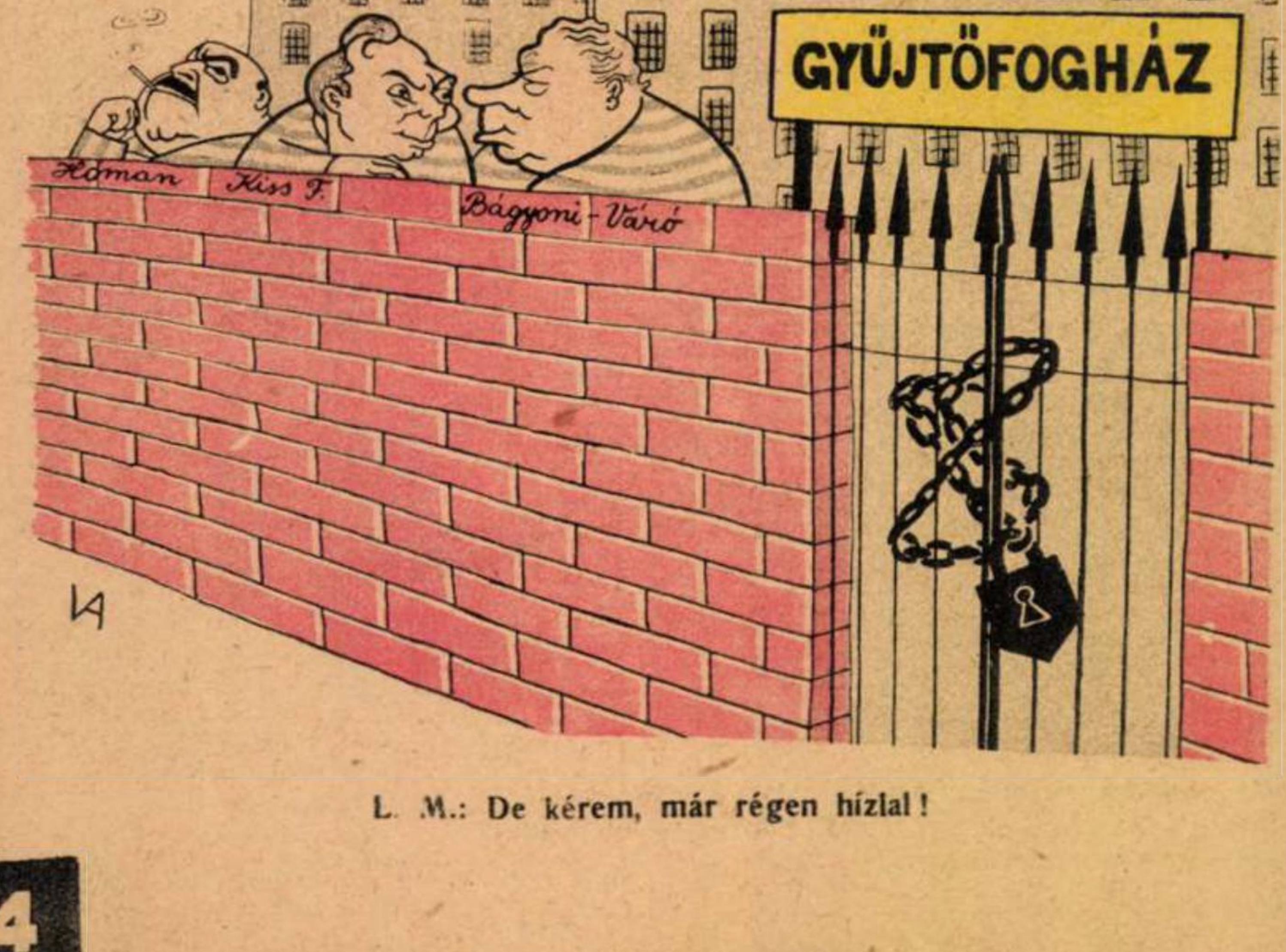

L. M.: De kérem, már régen hízlal!

Pócspetri

Reggel mondja a kis harang:
Bimm-bamm, bimm-bamm!
Délben mondja a kis harang:
Bimm-bamm, bimm-bamm!
Este mondja a kis harang:
Bimm-bamm-bimm-bamm...
bumm!

Példázat

arról, hogy miért nem viszonozza katonai biztosítékkal Amerika a nyugati államok szolgálatait.

Kvantáné szenvedélyesen boronálja össze a fiatal párokat. Boldog, ha sikerül egy-egy házasságot összehoznia, Legutóbb egy meglehetősen csunyácska, butácska és szegényke leányismerősével folytatott tárgyalást:

— Tudok egy fiút, aki három évvel idősebb nálad, korban tehát éppen megfelel. Remek állása, kitűnően felszerelt lakása és autója van. Gyönyörű szép, valóságos Apolló. Mondanom sem kell, hogy nőtlen. Mondd, hozzá mennél?

— Hogyne, — felelte röviden, de határozottan a menyasszonyjelölt.

— Nagyszerű, — örvendezett a jóságos Kvantáné — most már csak a fiút kell rábeszélnem, hogy vegyen el.

Két jóbarátnő a csarnokban

Csutakné: Jóreggelt, Latyákné, kedves. Mit visz a kosarában?

Latyákné: Fejeskáposztát. Idei. Nyolc forint volt darabja.

Csutakné: Nyolc forintot adott egy fejért?

Latyákné: Miért ne, drágám? Ha a maga fejéről van szó, nem mondom, talán gondolkoztam volna. De ez káposztafej, szívem.

Csutakné: Hagyjuk a buta megjegyzéseit. Szerintem vétek ennyit kiadni egy kis főzelékért. En megvárom, amíg olcsóbb lesz.

Latyákné: Mit csináljak, ha az uram ragaszkodik a primőrökhöz.

Csutakné: Mióta ilyen igényes? Amikor magát elvette, drágám, ha jól emlékszem, maga már akkor sem volt primőr.

Latyákné: Igazán nagyon kedves. De úgy kell nekem, ha szóbaállok magával. Pláne most, amikor a nagyobbik lányom olyan bajban van.

Csutakné: Már megint? Hogy történt?

Latyákné: Nem arról van szó... A Malvinkám mint cseléd akart kijutni Angliába. Es tessék, az ujságok most azt írják, hogy az angolok visszaküldik az álcselédeket.

Csutakné: Akkor emiatt ne fájjon a feje. A maga lányát senkise fogja álcselédnek tartani. Csak rá kell nézni...

Latyákné: Tudja mit, én megyek. Még egy kis tejet kell szereznem a Petikémnek. Ez pedig nehéz feladat, még mindig annyi mizéria van a tejjel.

Csutakné: Igen, de szerencsére már nem tart sokáig.

Latyákné: Ne mondja! Megjavul a felhozatal?

Csutakné: Nem, de maga kap majd öregségi jegyre.

Latyákné: Azt maga nem fogja megérni, édesem. Mire én öregségi tejre jogosult leszek, akkorára már maga régen végelgyengült.

Csutakné: Na, Isten vele, szívem. Mennem kell haza, mert várjuk az orvost a férjemhez. Képzelje, szegény leesett a villamosról és elvesztette az emlékezőtehetségét.

Latyákné: Borzasztó!... Es hogy lehet ebből kigyógyítani?

Csutakné: Csak valami nagy lelki megrázkódtatással, az orvos úgy mondja. Ha például hirtelen valami nagy öröm érné... Már azt is hazudtam neki, hogy megnyertük a totófőnyereményt, de nem használt semmit.

Latyákné: Tudja mit, nekem van egy jobb tippem. Ettől az örömhírtől egész biztosan meggyógyul...

Csutakné: Na...?

Latyákné: Mondja neki azt, hogy otthagyja.

HEVES FERENC.

AZ IDEÁLIS MÉRTÉK

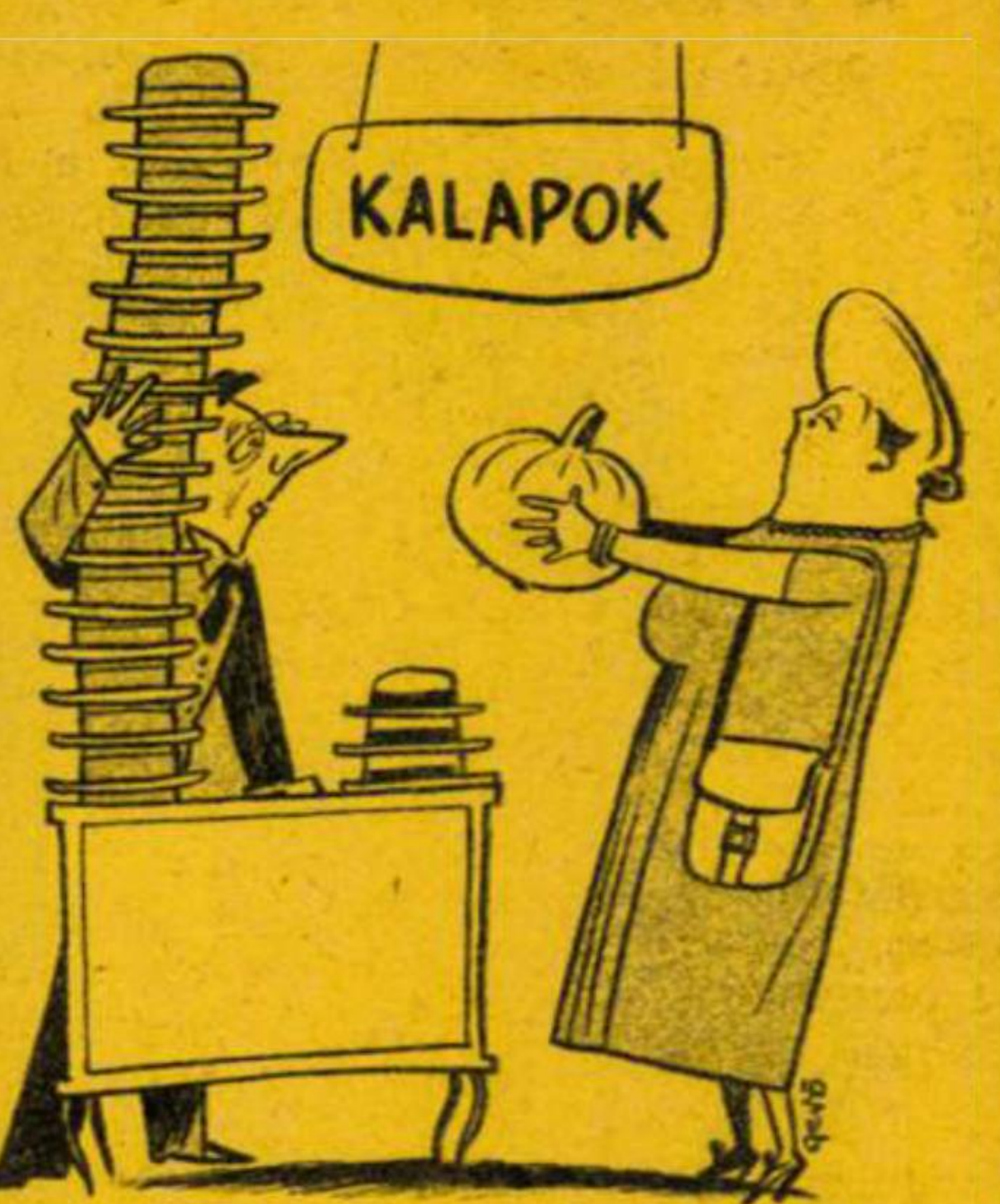

— A férjemet szeretném egy kalappal meglepni. Ilyen a feje...

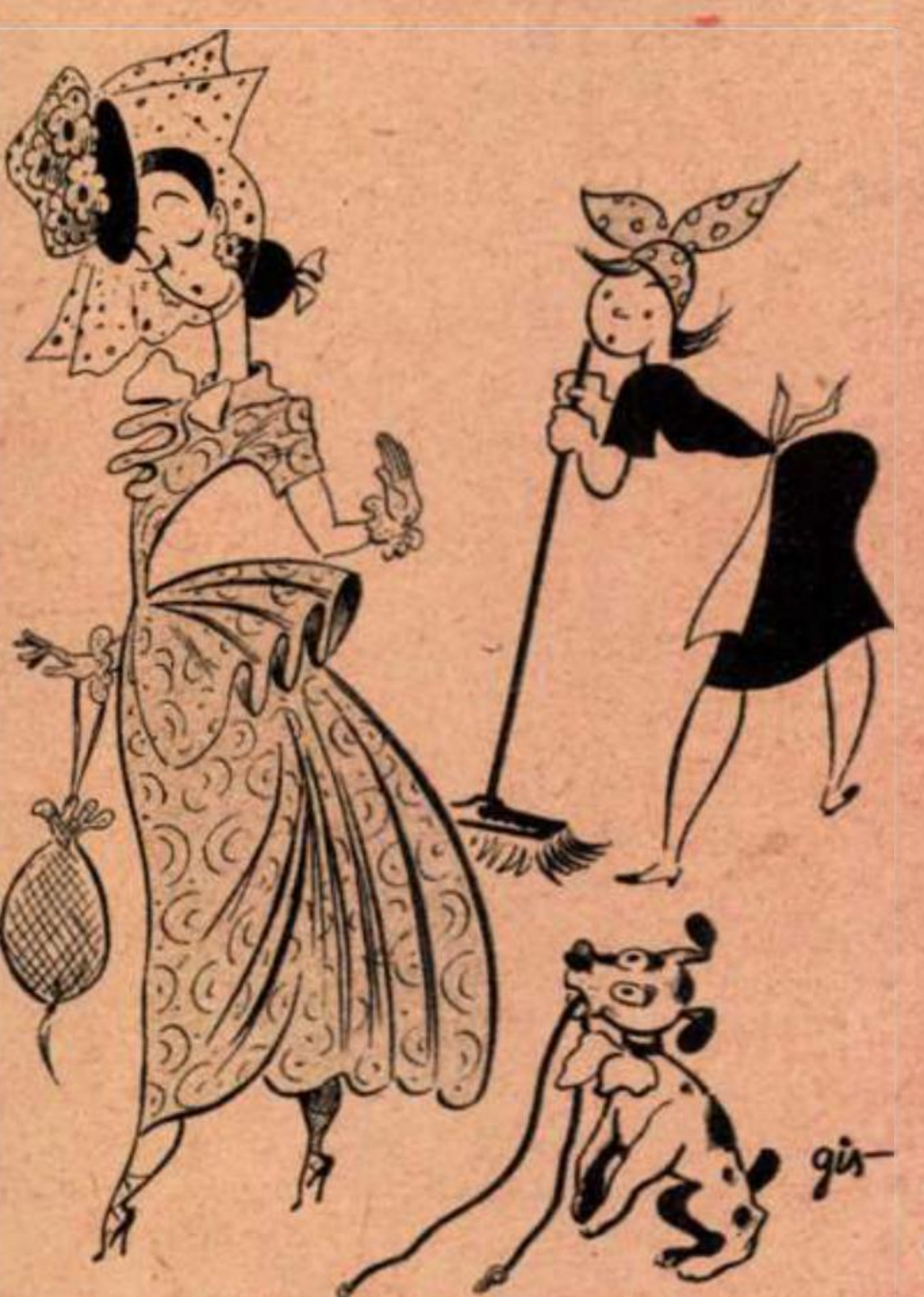

— Fifikém, ma a Maris visz sétálni nem megy a színed az új ruhámhoz.

Analógia

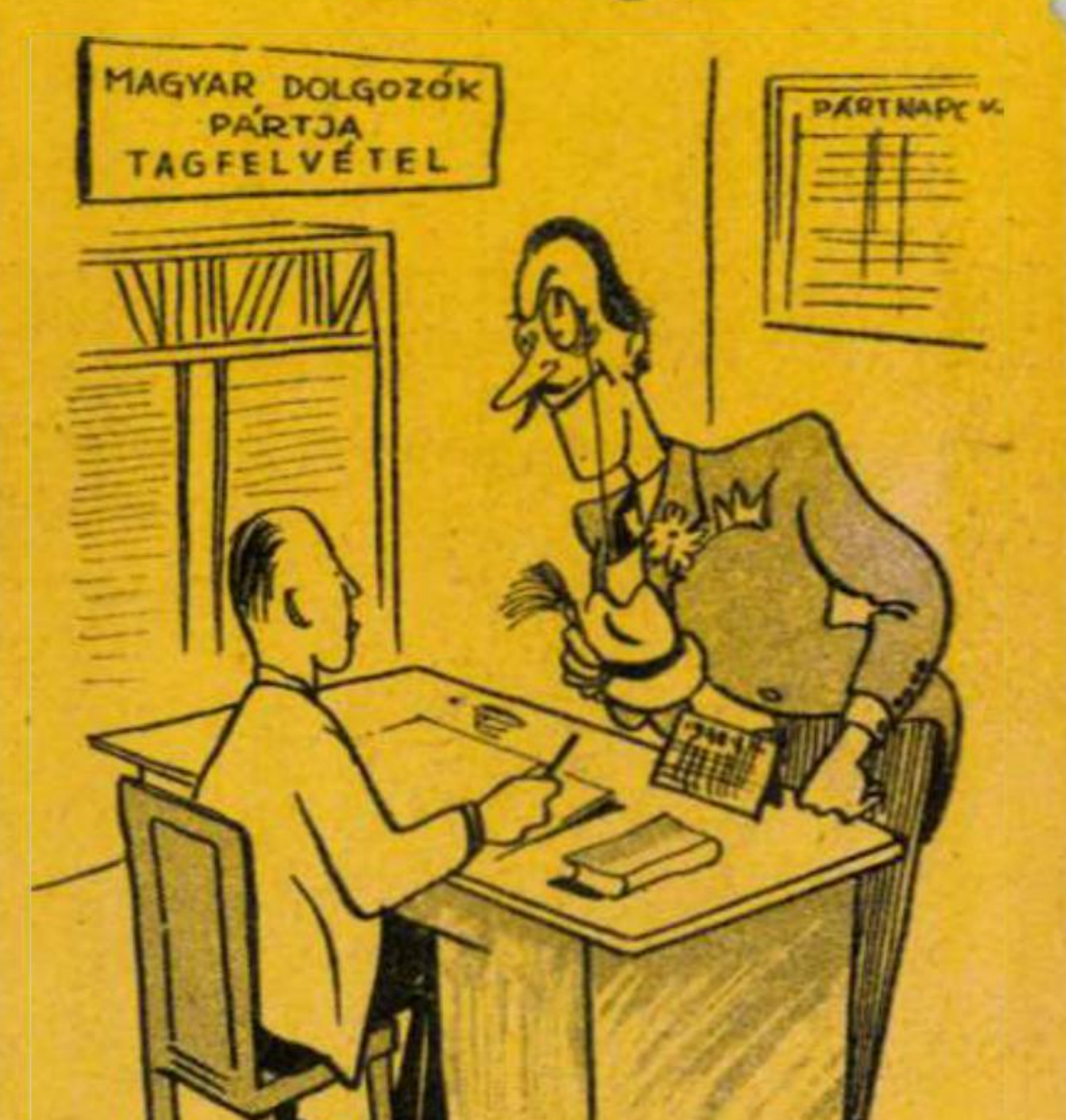

— Önt nem vehetjük fel, mert a Magyar Dolgozók Pártjában csak dolgozók lehetnek.

— Ugyan kérem, eddig a Barankovics-pártban voltam, pedig nem vagyok Barankovics.

Türelem, tanító úr

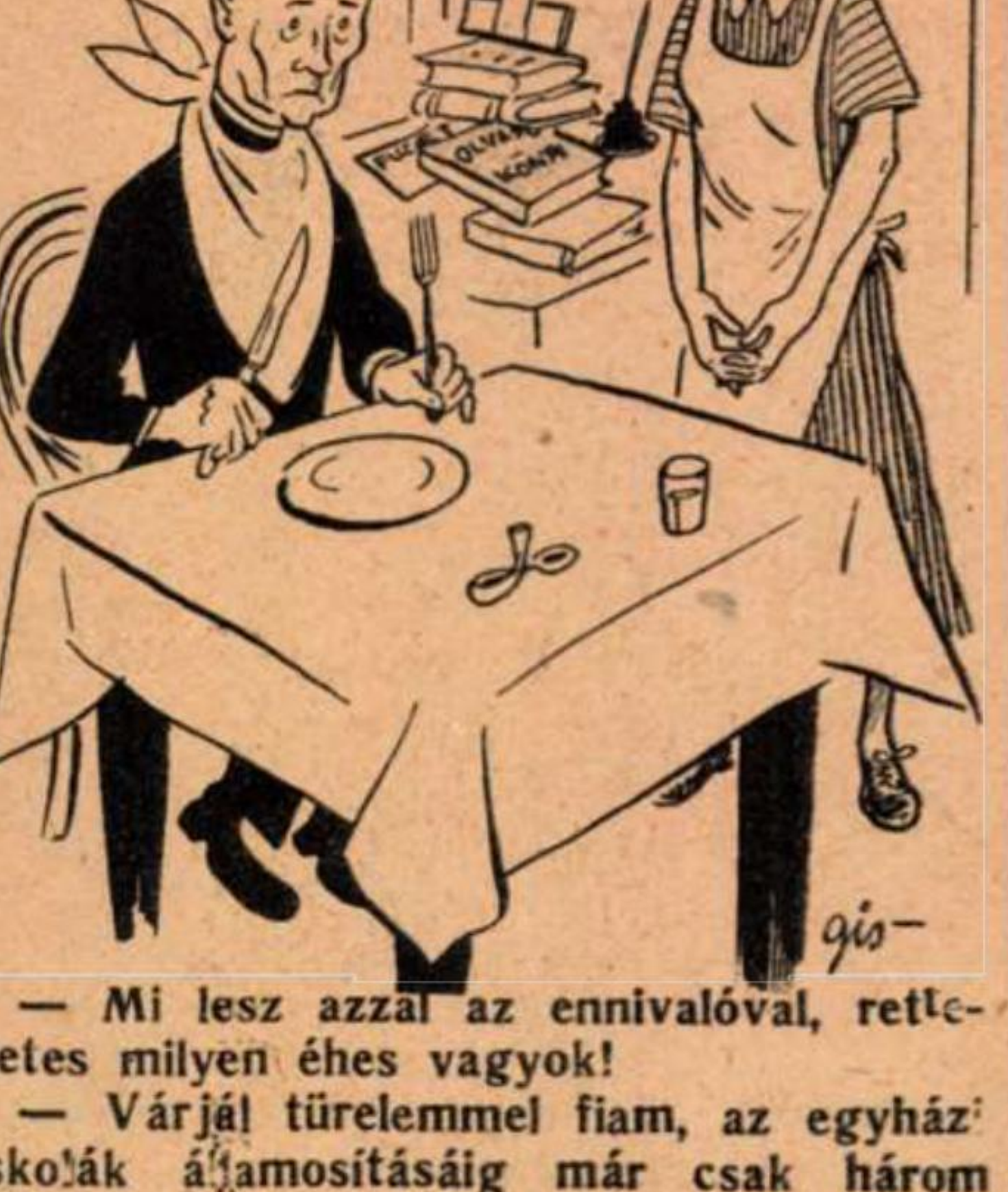

— Mi lesz azzal az ennivalóval, rettenetes milyen éhes vagyok!

— Várjál türelemmel fiam, az egyházi iskolák államosításáig már csak három hét.

GERGELY MIKLÓS:

A feleségem gyanakszik

Mi tagadás, férfiak vagyunk és nők, bevallom, hogy én bizony szeretem a Szívküldiszívnekszívesent a rádióban. Olyan megható, hogy az ember halálra röhögi magát rajta. Mihelyt csak a leghalványabb lehetősége is felmerül annak, hogy éppen szívet küldenek szívesen, rögtön kinyitom a rádiót.

Ez azonban szemet szúrt a feleségemnek.

— Mit jelentsen ez, Tádé? — kérdezte tőlem tegnap szigorúan. (Annak oka van, hogy Tádénak nevez. Ugyanis így hívnak.)

— Azt, szívem, — feleltem, — hogy marha vagyok. Ilyennek is kell lenni — tettem hozzá magyarázóan.

— Nekem beszélhetsz — mondta a feleségem az igazsághoz híven, mert csakugyan beszélhettem neki. — Biztosan neked is üzennek. Egy kökényszemű asszony — tette hozzá tapogatódzva.

— Ki van zárva — csóváltam a fejemet. — Az egyetlen kökényszemű asszony, akit ismerek, süketnéma.

De a feleségem résen volt.

— Cuncinak küldi Ilonka, egy felejthetetlen óra emlékére — mondta a szpíker és a feleségem hirtelen görcsösen megfogta a csuklómat.

— Mi az? — rezzentem össze.

— Nézem, hogy megvan-e az órád — mondta a feleségem. — Látom, megvan. Ez úgylátszik, nem neked szólt.

Szerencsére új számot kezdtek játszani.

— A legjobb édesanyának, Gugyerák Lajosnénak küldik a legjobb gyerekek, Ernő, Benő és Jenő — mondta a szpíker és felhangzott a „Ki volt az az asszony".

A feleségem felfigyelt.

— Úgy — mondta élesen. — Ki volt az az asszony. Ha szabad érdeklődnöm, mitől volt ki az az asszony? Miért pirultál el?

— A meghatottságtól — mondtam és elsápadtam. A feleségem élesen fixirozott.

— Egy kökényszemű asszonynak küldi Kutyi — mondta a szpíker.

Lesütöttem a szememet, mert éreztem, hogy ez már csakugyan nagyon gyanús.

— Ahá! — csapott le a feleségem. — Ez te vagy!

— De szívem — nyöszörögtem, — hogy képzeled, hogy felnőtt ember létemre Kutyinak fogom magamat becézni?

— Nem is — mondta ridegen a feleségem. — Nem is arra gondolok, hogy te vagy a Kutyi! Te vagy a kökényszemű asszony, hogy nehezebben lehessen kitalálni!

Versenylázban a hídépítők

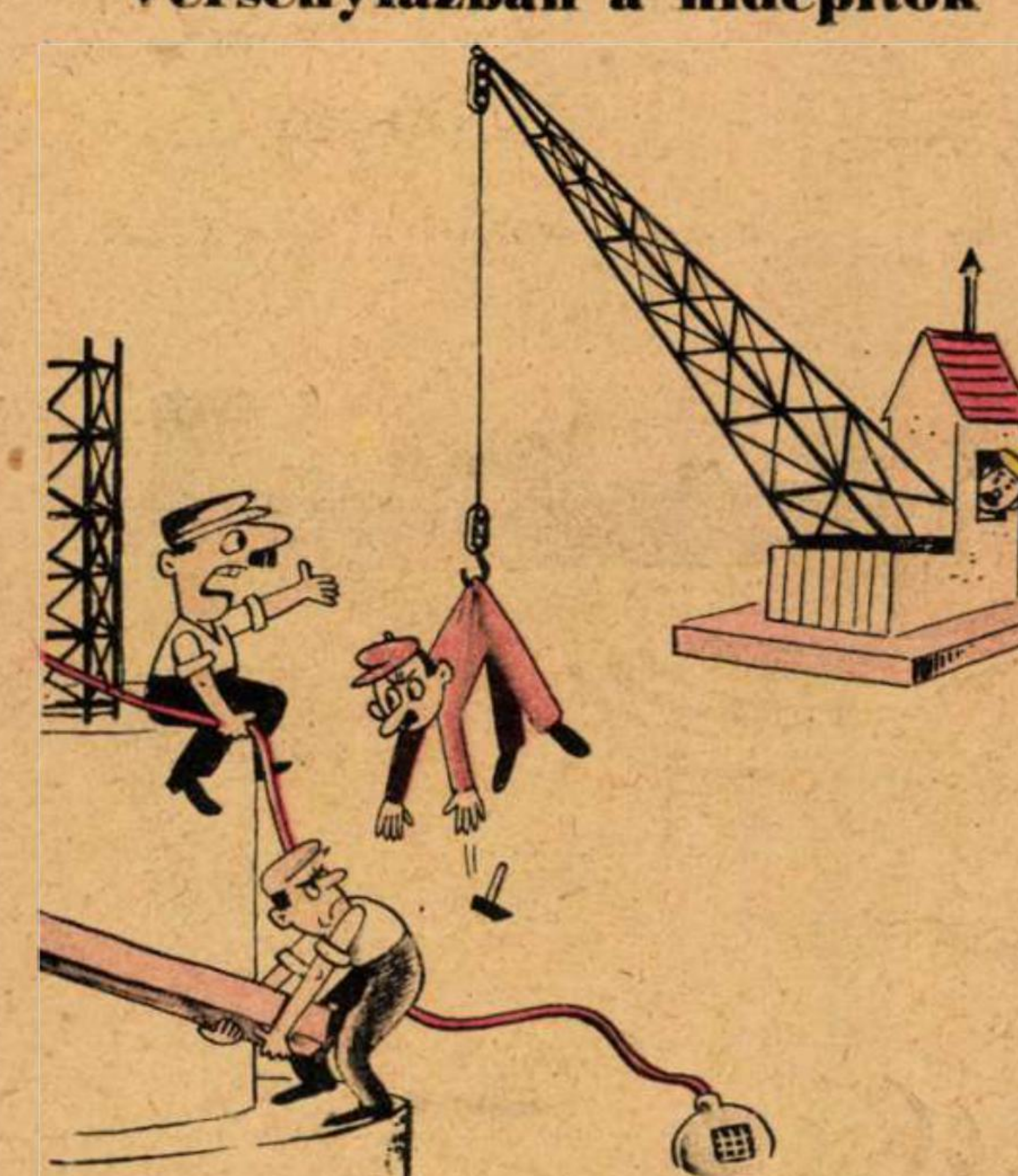

— Nem szégyenli magát egész nap lógni, amikor mindenki dolgozik!

Nagy feneket kerített magának

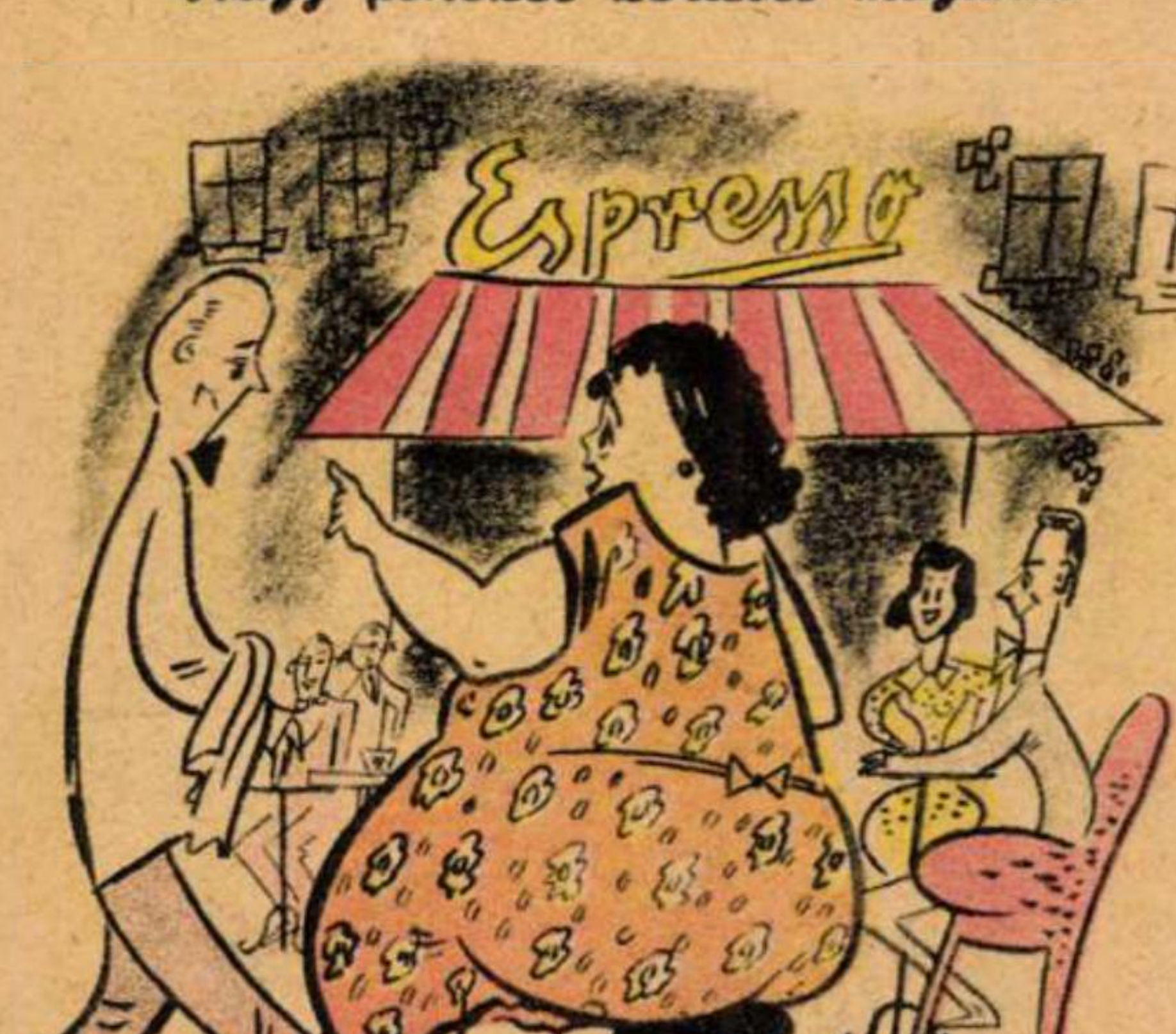

— Hozzon főúr egy duplát!
— Feketét asszonyom, vagy kapucinert?
— Széket.

Ha már egy birka mondja . . .

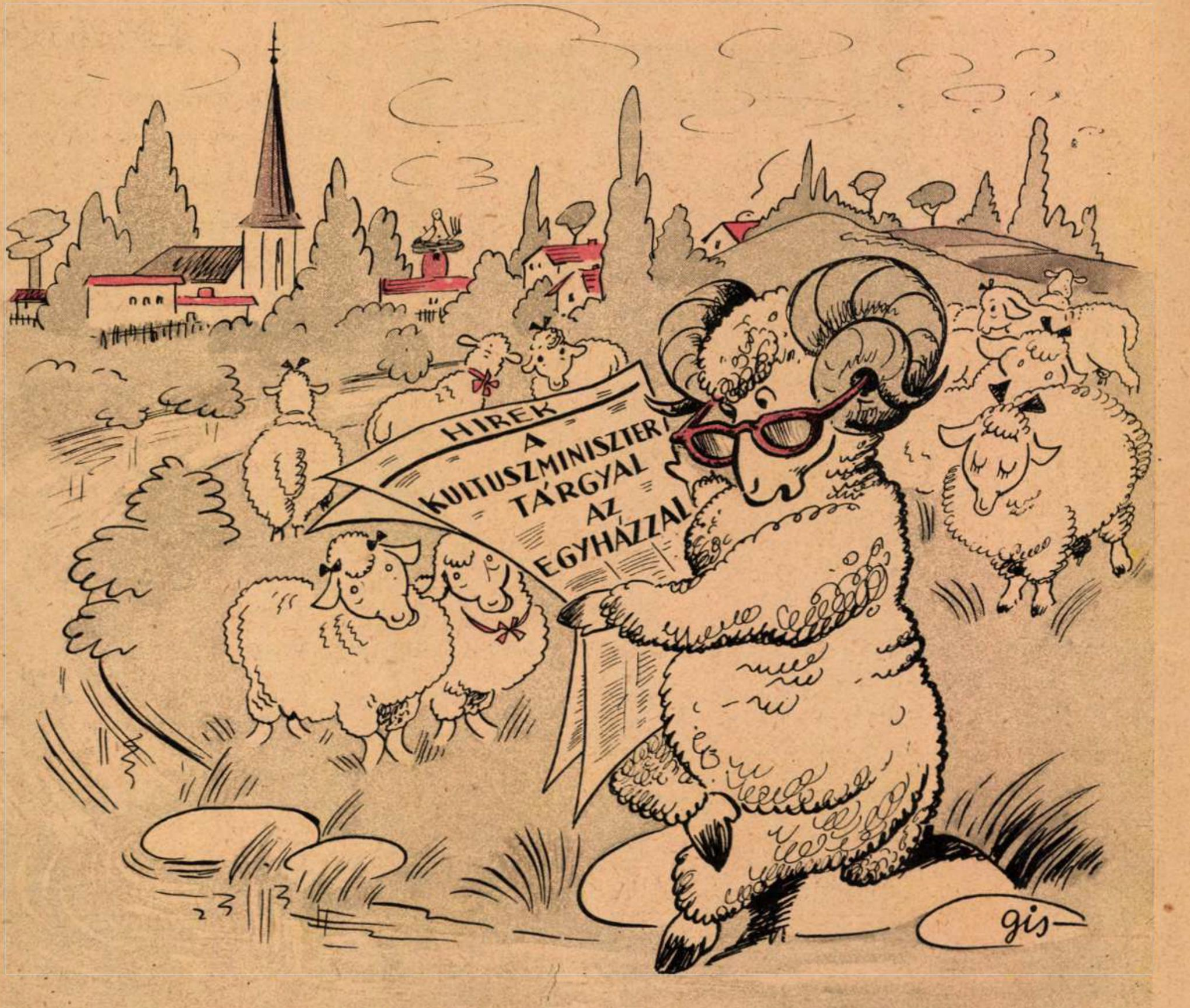
HÍREK
A KULTUSZMINISZTER TÁRGYAL AZ EGYHÁZZAL
gis

— Irigylem Ortutayt a türelméért . . .

Taszajtó Nagy Gergely esete a Julival

— Mit bánkódsz már megint, te Gergely?

— Hadd el, te Péter, besavanyítottak nékem cefetül. A mult héten meggyütt Pestrül a Piros nénje, a Juli a hét gyerekivel, hogy ők most itt fognak nyaralni. Abszolut ember vagyok, ismerhetsz Péter, mingyár leültem a Juli mellé s elkezdtem keservesen pipázni, gondoltam, attul elmegy. Hanem azt alaposan kinevelték Pesten, mer nem ment el, hanem rögvest rágyújtott ő is egy cigarettára, de az olyan büdös vót, hogy én mentem el. Délután a legkisebbik fia, a Pista, meggyújtotta az öngyújtómmal a nagy kant, a Marcit, mer disznósültet akart enni s még a Julinak állt feljebb, amikor elótottam a Marcit, aszonta, hogy a fene a pofámat, még játszani se hagyom azt az ártatlan pulyát. No gondoltam ebbül elég enynyi s kivittem a Julit a veteményesbe oszt megmutattam neki a borsóágyasokat. Szereted ezt? kérdeztem tüle. Szereti a halál, mondta a Juli, egye csak meg maga. Akkor jó, mondtam s kiadtam a Pirosnak a parancsot, hogy mátul kezdve reggel, délbe, este borsó legyen. Esznél legyen kend Gergely, ha nehezire esik is, mondta a Piros, elment az a félfalat esze is, ami tegnap még még vót? Ne túráztasd a szádat, Piros, mondtam, tedd, ahogy rendeltem, tudom én, mit csinálok. No, akkora fazék borsót adott be másnap a Piros, hogy elég lett vóna az egész falunak. Egyél csak Julikám, mondtam szeretettel, mire a Juli nekiesett a hét gyerekivel s öt perc alatt bepucolták az egészet. Este megint bezabálják, még a tányért is kinyalják utána. Igy ment ez három napig, megették az egész borsómat, de akkor már nem állhattam. Pupillás nő vagy te Juli, mondtam, hiszen azt mondtad, hogy nem szereted a borsót! Hát nyersen nem is, mondta a Juli teli pofával, de ha megfőzik, akkor az a kedvenc ételem . . .

Rejtélyes történet

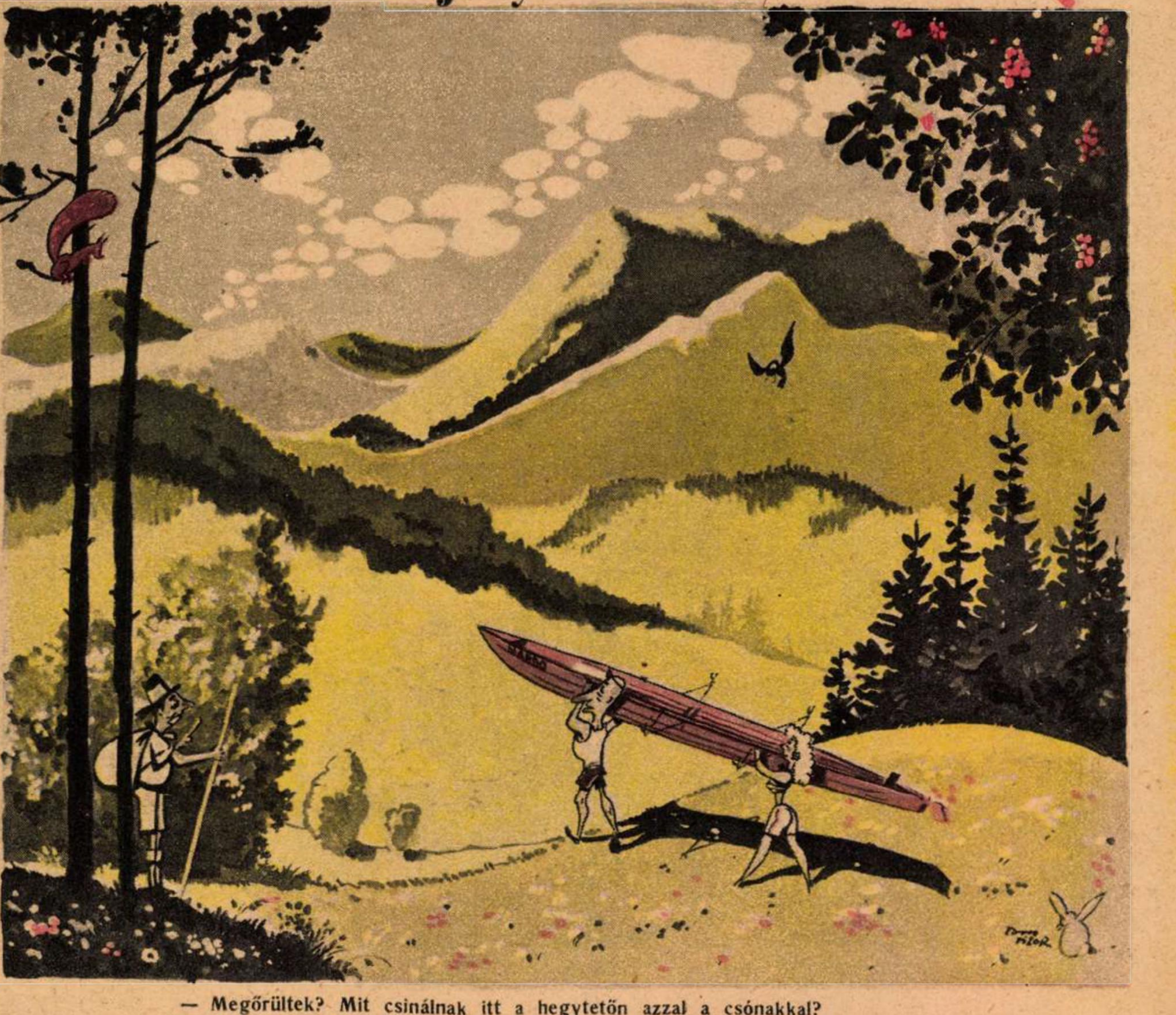

— Megőrültek? Mit csinálnak itt a hegytetőn azzal a csónakkal?
— Tetszik tudni csónaktúrán voltunk és evezés közben eltévedtünk.

Tudja ön már, hogy mi az a kábeldob?

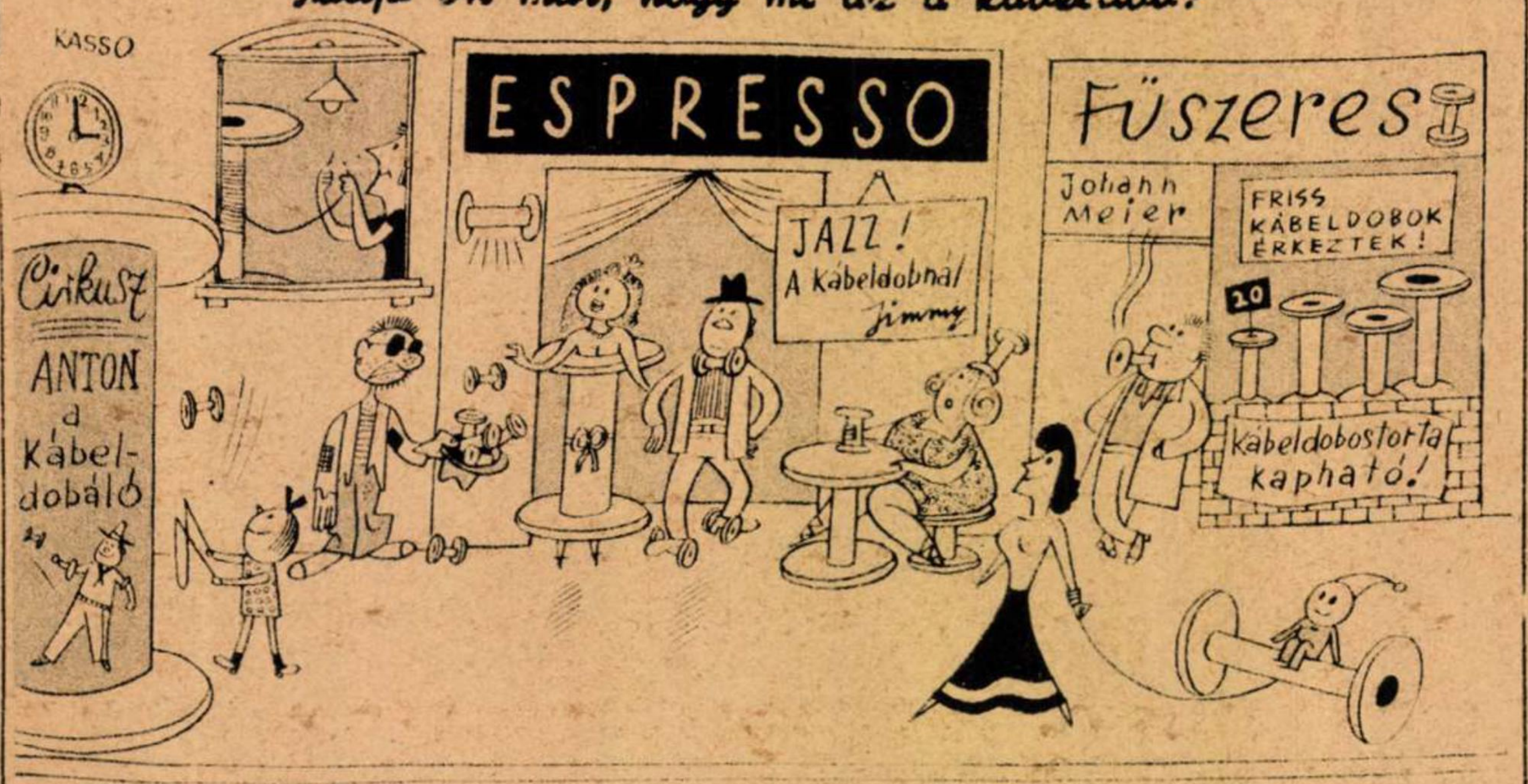
KASSO
Cirkusz
ANTON
a
Kábel-
dobáló
ESPRESSO
JAZZ!
A kábeldobnál
Jimmy
Füszeres
Johann
Meier
FRISS
KÁBELDOBOK
ÉRKEZTEK!
20
kábeldobostorta
kapható!

A boldog Bécs, miként a napilapok megírták rengeteg kábeldobot kapott Amerikából a Marshall-terv segélyakciójának keretében. Hogy még jobban irigyelhessük a bécsieket, utánajártunk annak, hogy mi is az a kábeldob. Költséget és fáradságot nem kímélve kiderítettük, hogy egy orsó, amelyre a kábelt szokták felcsavarni. Biztosak vagyunk benne, hogy az ötletes bécsiek nem jönnek zavarba ettől a pompás amerikai ajándéktól és rájönnek a felhasználás legpraktikusabb módjaira, és Bécs a megelégedett boldog emberek városa tesz, miként a fenti ábra mutatja.

Samu bácsi kissé goromba

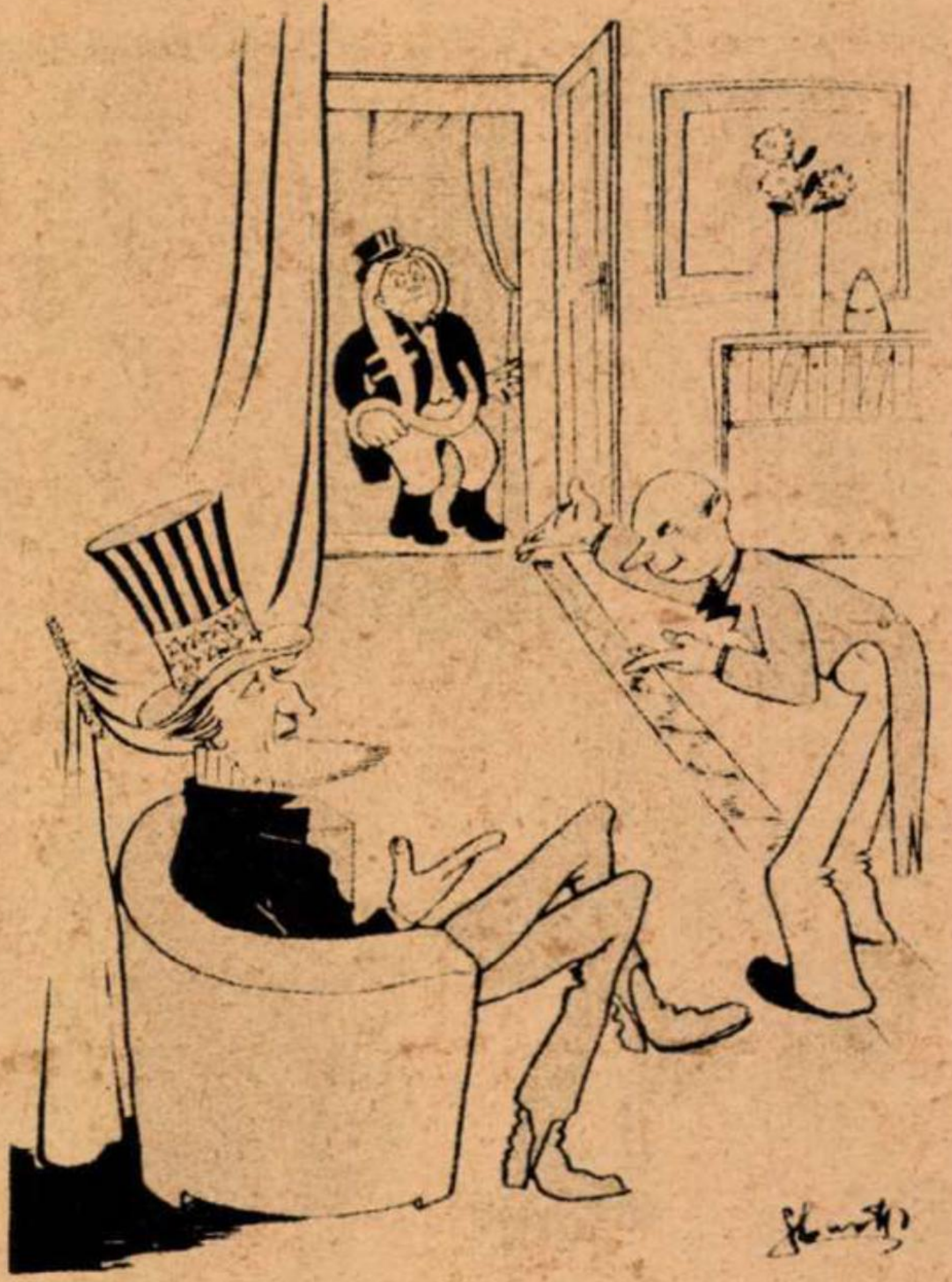

— Samu úr, egy font van itt!
— Mondja meg neki fiam, hogy le van értékelve.

Örvendetes jelenség

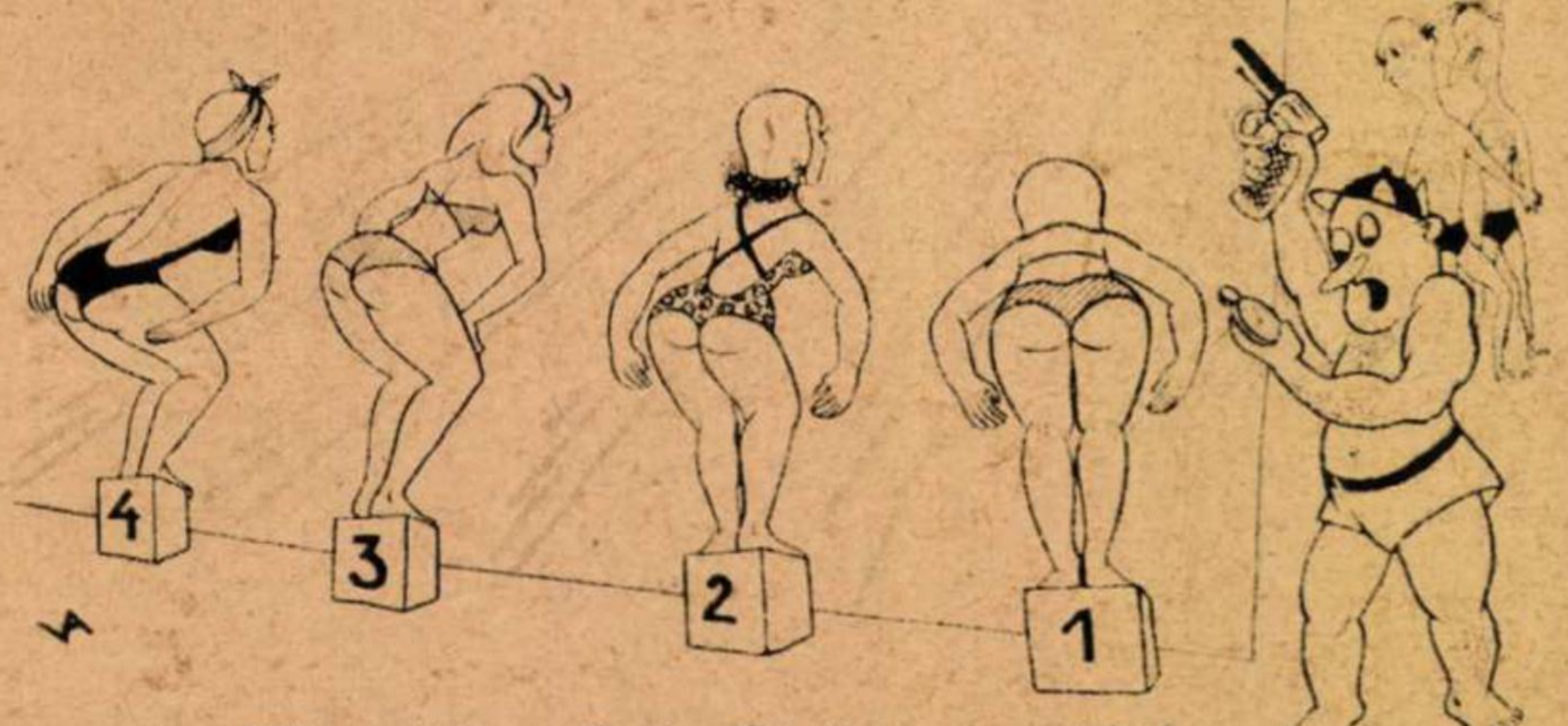

Hölgyúszóink az olimpia előtt jó formát mutatnak.

A londoni hathatalmi értekezleten

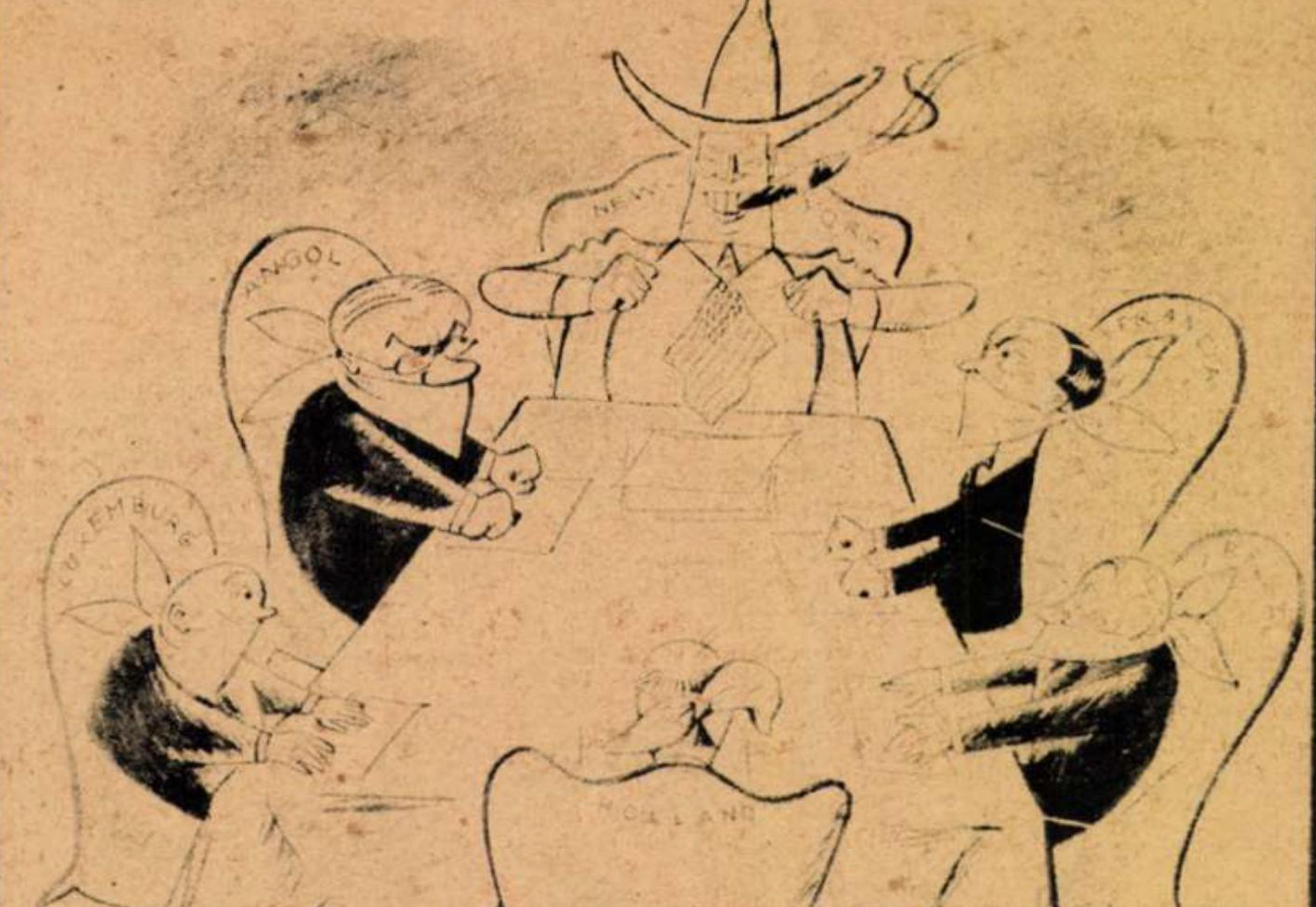
NEW YORK
ANGOL
FRANCIA
LUXEMBURG
HOLLAND

Amerika: Látom uraim, hogy egyetértünk mindenben, befejezhetjük az értekezletet.

Egyesült a cserkész- és az úttörő mozgalom

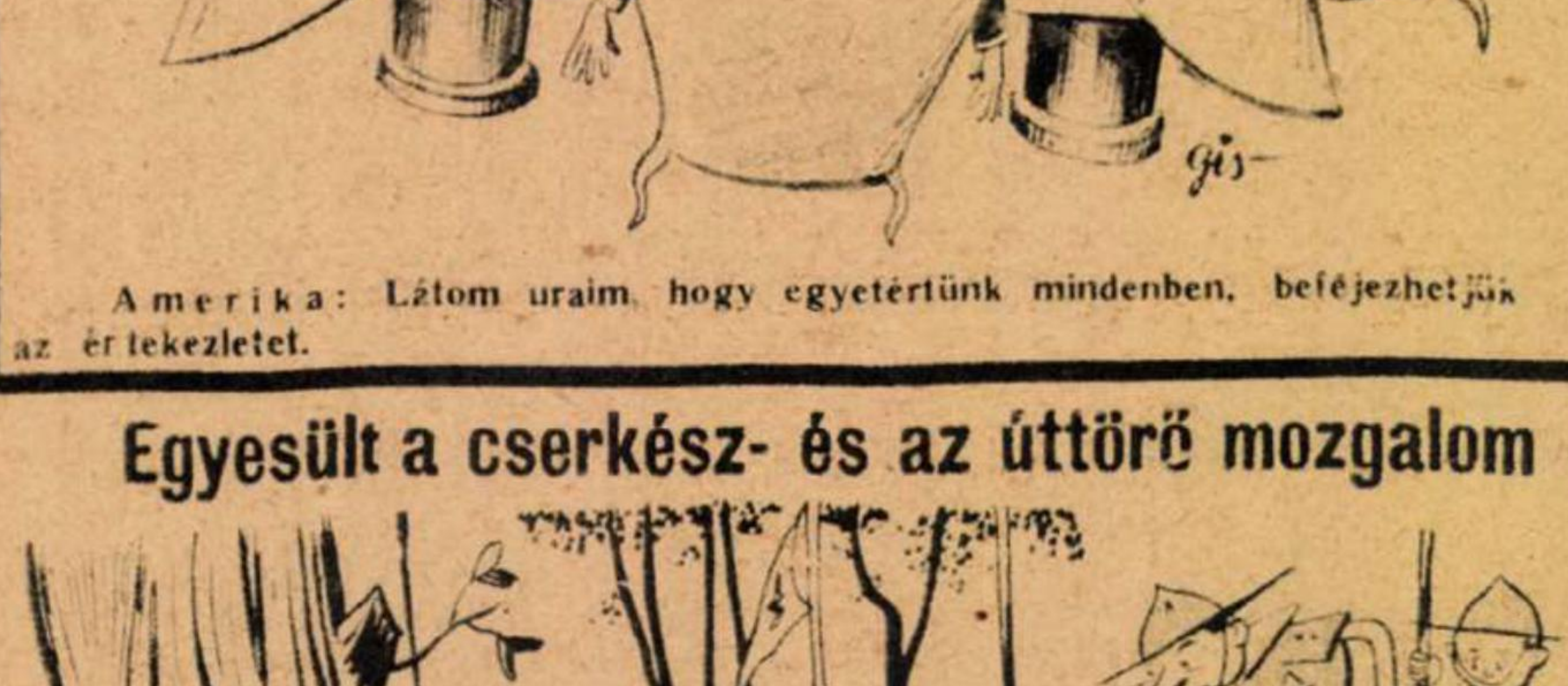

— Fiúk, így az úttörők után haladunk! Azt hiszem, jó nyomon vagyunk.

Esztergomból jelentik

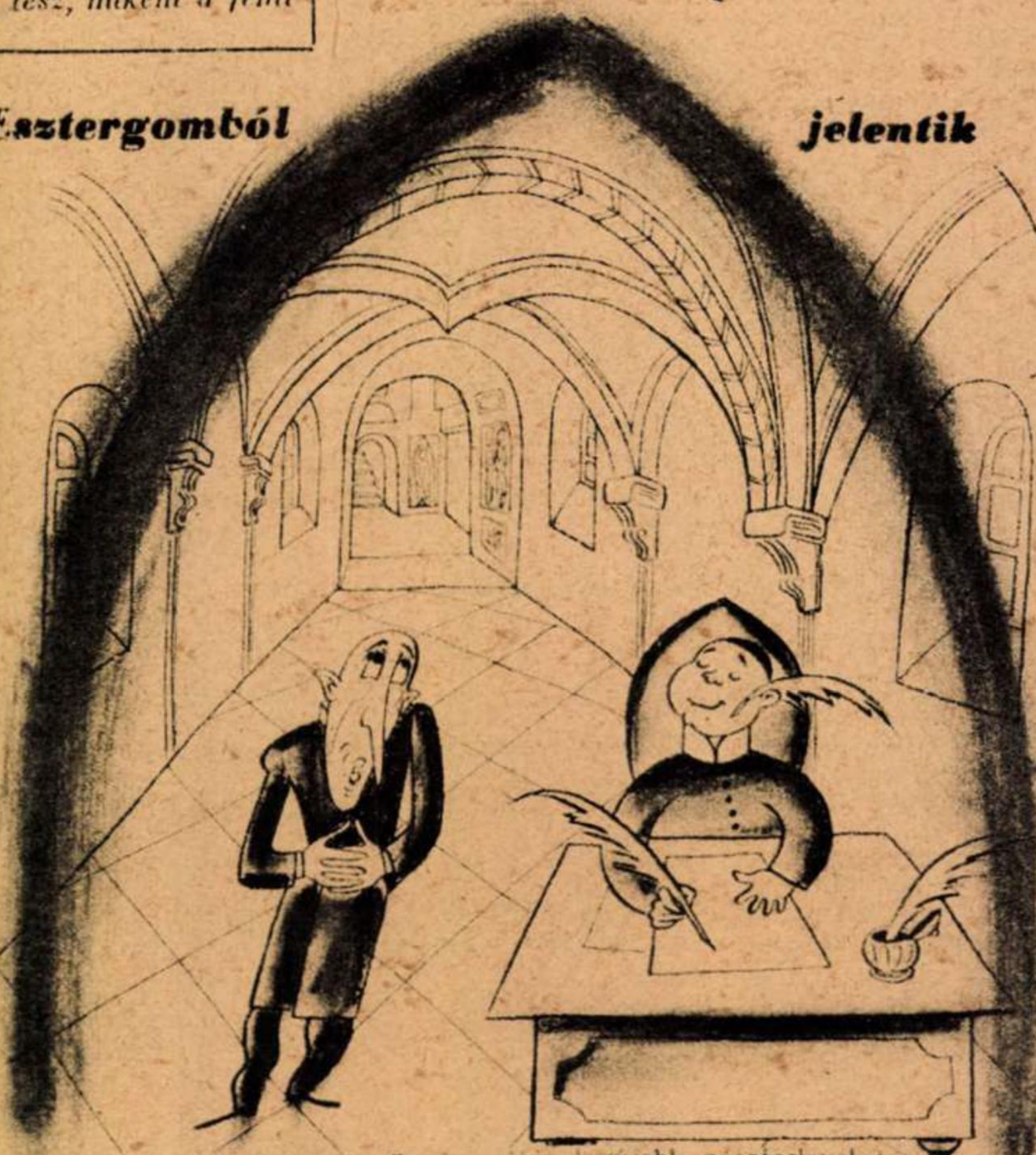

— Elment már őeminenciája legújabb pásztorlevele?
— Hogyne kérem, már egy rendőrt el is temettek.

Ez már téboly!

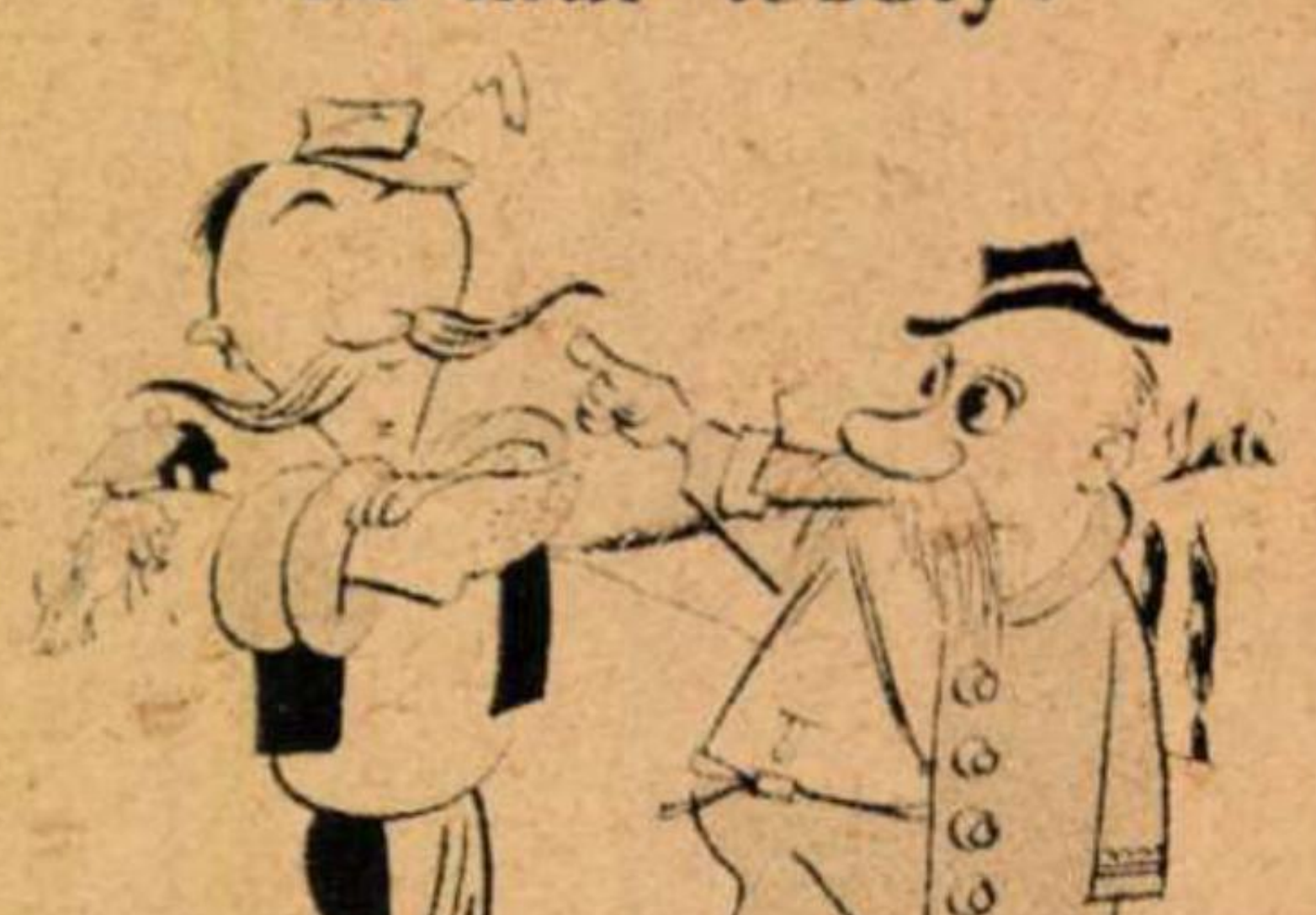

— Hol van a szeme gazduram?
— Bent van az istállóban, hizlalja a jószágot.

Kedves figyelem

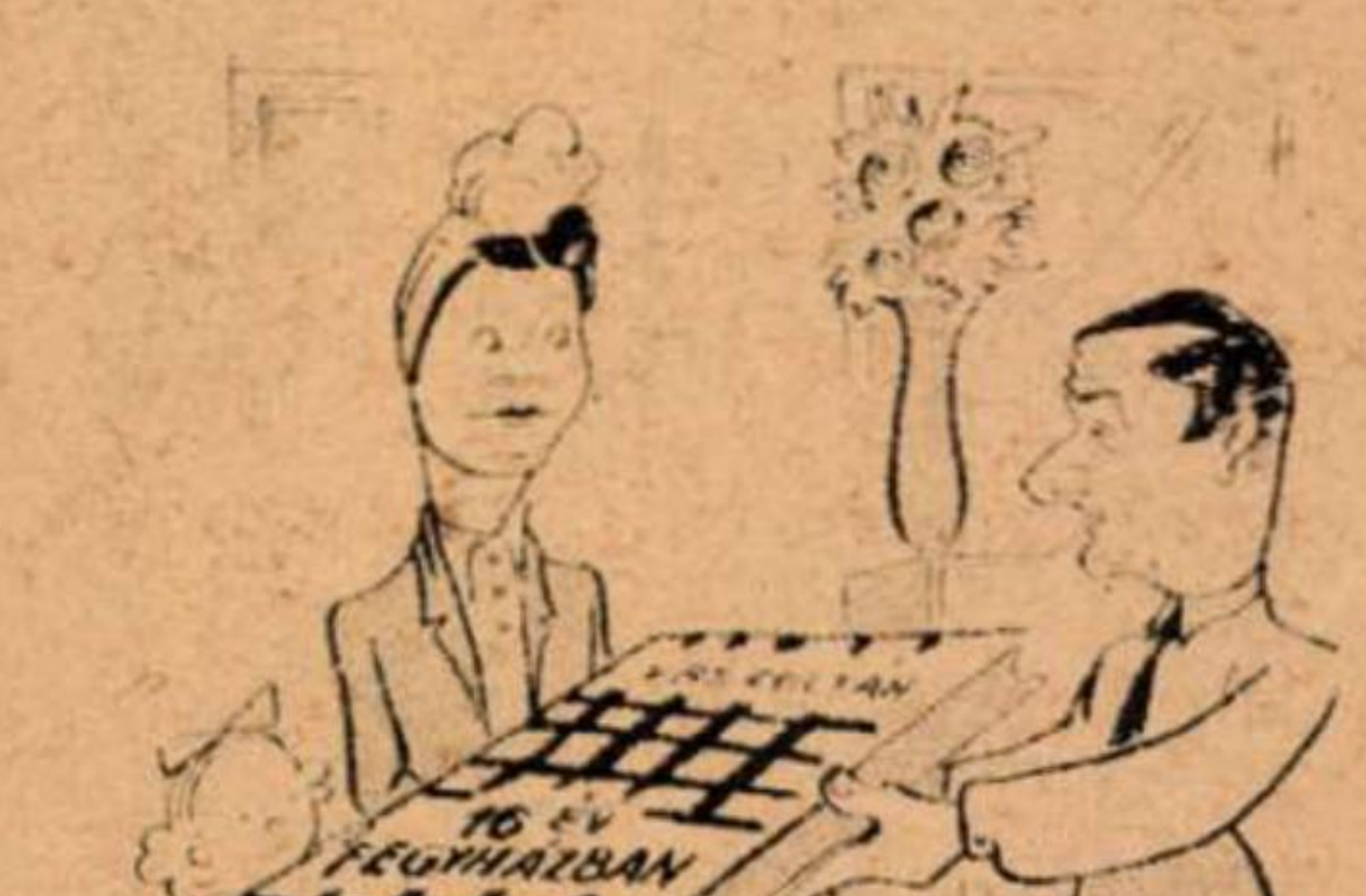
16 ÉV
FEGYHÁZBAN
Shwott

Fenti képünk azt a pillanatot örökíti meg, amelyben Shwott Lajos, lapunk rajzoló munkatársa egy könyvvel lepi meg feleségét tizenhatéves házassági évfordulójuk alkalmával.

A pásztorok már ilyenek

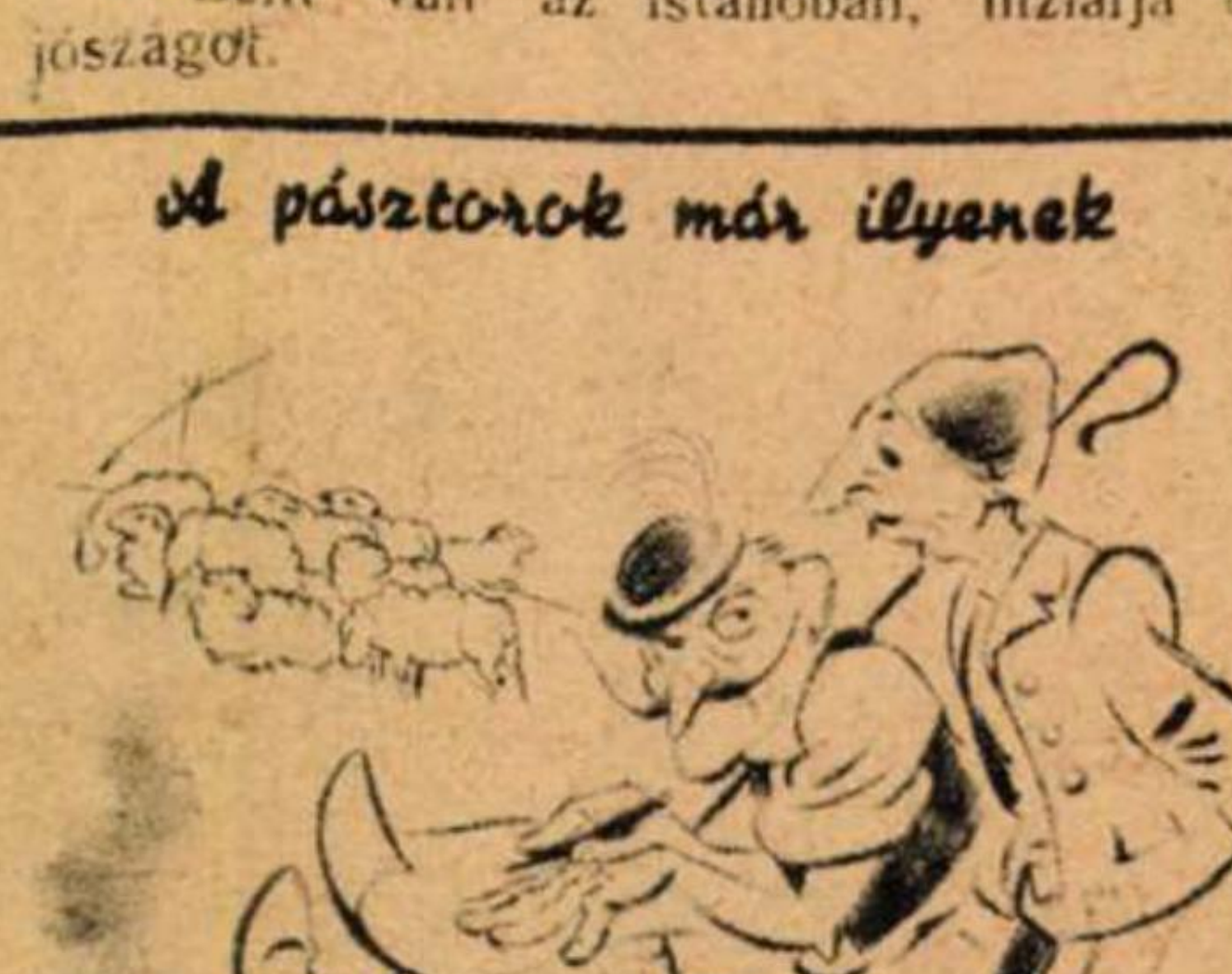

— De goromba levelet ír bátyám!
— Hja öcsém, ez pásztorlevél!

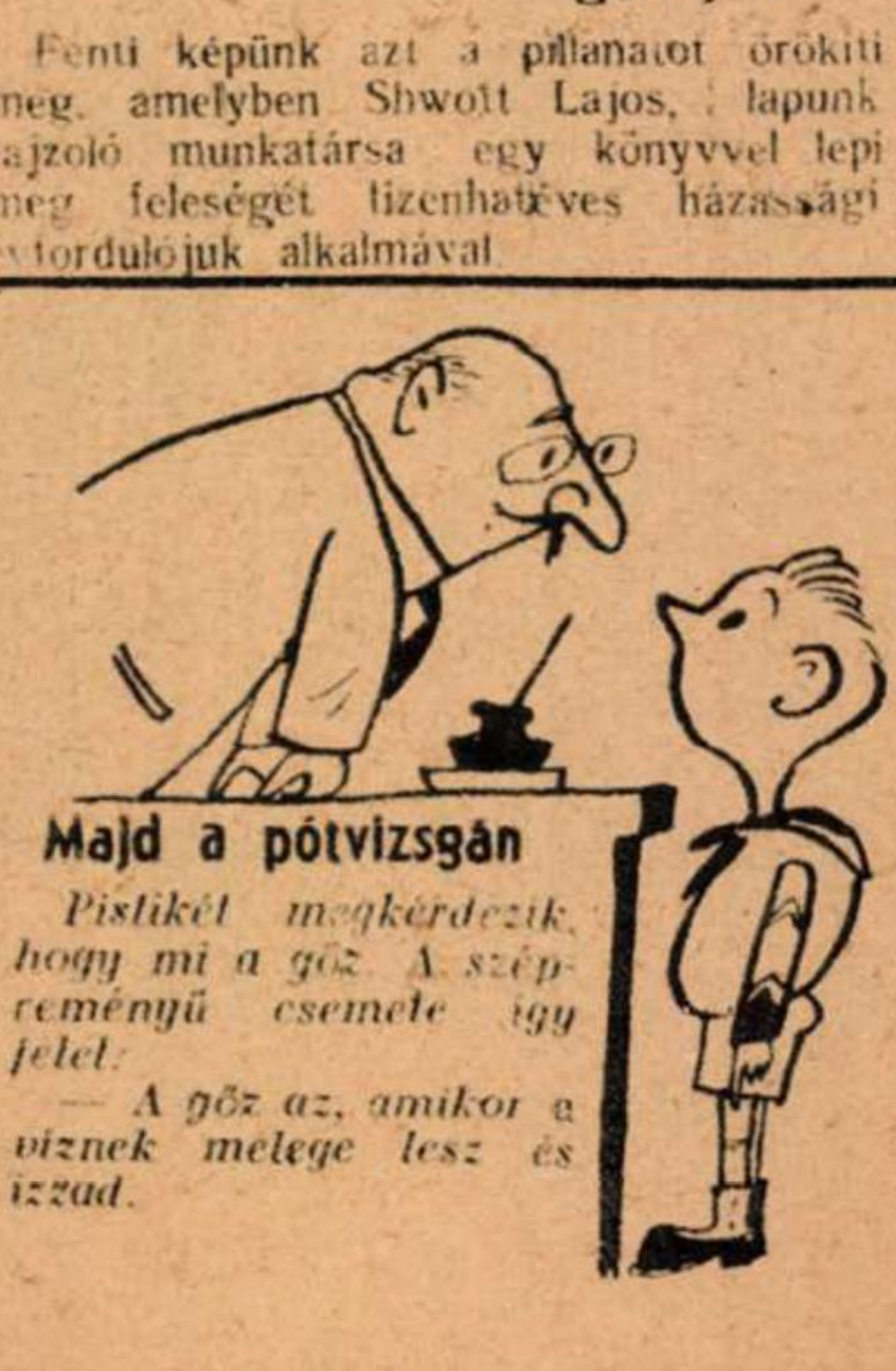

Majd a pótvizsgán

Pistikét megkérdezik, hogy mi a gőz. A szépreményű csemete így felel:

— A gőz az, amikor a víznek melege lesz és izzad.

Mi a helyzet a koncessziókkal?

A színházi koncessziók (röviden: konc.), most kerülnek szétosztásra és ezzel kapcsolatban számtalan felelőtlen kombináció kering a városban. Örömmel jelenthetjük, hogy a budapesti sajtóban

elsőnek

közölhetjük a végleges utolsó hiteles és megmásíthatatlan kombinációt.

A Vígszínházat az óbudai Saturnus mozi tulajdonosa kapja meg, ez már annyira biztos, hogy az új koncessziós

már csődöt is kért

maga ellen. Így a Saturnus mozi helyisége felszabadul, ahol a Nemzeti Színház Racin-ciklust fog rendezni az óbudai dohánygyár munkásai részére. Azok, akik a Medgyasszay színházra aspirálnak,

mint nézők

fogják a színházat megtölteni, amelyet az Országos Filmellenőrző Bizottság vesz házi kezelésbe, míg a Pesti Színház az Opera kamaraszínház lesz, ahol felolvasásokat fognak tartani.

A Belvárosi Színház további három évre

kibérli Bárdos Arthurt,

a Madách Színház megkapja a Rose Mary espressót, ahol a Madách Színház munkaközössége fog tekézni, a Városi Színház mozi átalakul Városi-Mozi-színházzá, a Nemzeti Kamara Színház helyet cserél Várkonyival és Ápathyval és a Művész Színház kárpótlásul megkapja

a földalatti villamos végállomását

zenés darabok előadása céljára, míg a Vígopera a Nagyfuvaros-utca 22 b. ötödik emeletén kap egy szobakonyhás helyiséget, ahol szabadtéri baletteket fognak előadni, mely esetben a Nemzeti Színház kárpótlásul engedélyt kap arra, hogy az összes színházakban a szünetekben

képtárlatot

rendezzen.

Lapzártakor értesültünk, hogy az egész kombináció felborult, mert a Rose Mary espresso kárpótlásul egy bookmaker irodát kér. A tárgyalások folynak.

Könyves Kálmán: „Boszorkányok pedig nincsenek!”

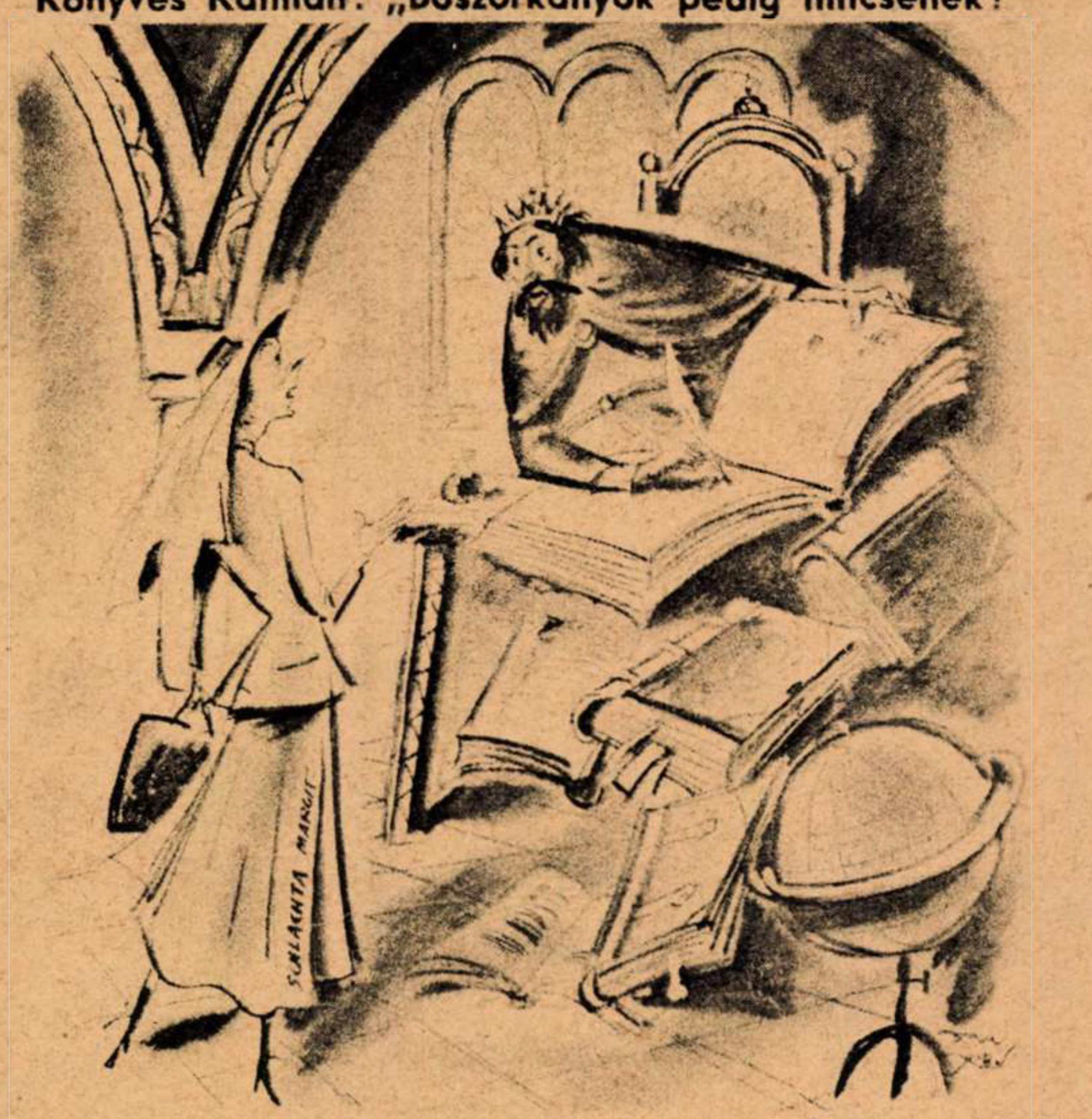

Könyves Kálmán 1948-ban: Úgy... csak nem hamarkodtam én el azt a dolgot?...

A reakció anyja

(Arany János után szabadon)

Mindszenty a pásztorlevelét megírta,
reakciós szósszal
azt is teleírta,
nyílasnak a levél
kicsiny cellájába
örömhírt viszen a
szomorú rabságba.

Van ám a levélben
ami gut und tajjer,
örülne a Hitler,
meg a Vézenmajjer,
így szökkennek zöldbe
régi gyepűföldek,
Magyarhonban újra
kommunistát ölnek.

Pócspetriben megvolt
lezajlott a gyásztor,
szomorú az oly nyáj,
hol ilyen a pásztor,
ahhoz, hogy lázítson,
hét nap elegendő,
kevés az ilyennek
hét egész esztendő.

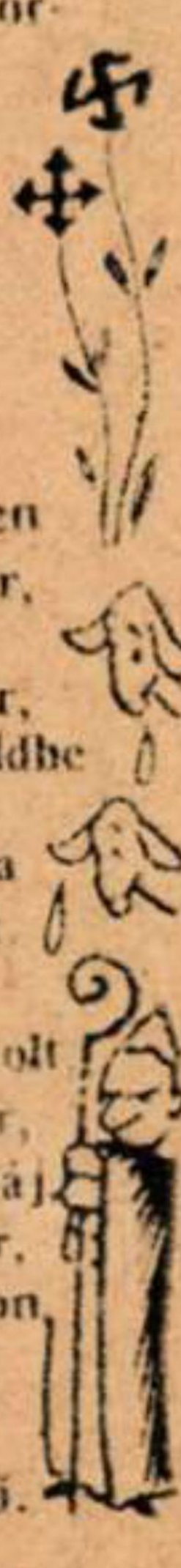

Pénztárjelentés

Az ismert színházdirektor, aki egyben is mert kártyás is, kissé túlzilált anyagi helyzetbe került. Legutóbb a Fészekben megkérdezték a rosszmájú színházi bennfentest, hogy mi okozta az illető bukását.

Bőségesen volt pénze — felelte a szakember — de részben eljátszotta, részben eljátszották.

Lukrécia
melltartó
csak
Lukrécia melltartó

A KRITIKUS IS TÉVEDHET

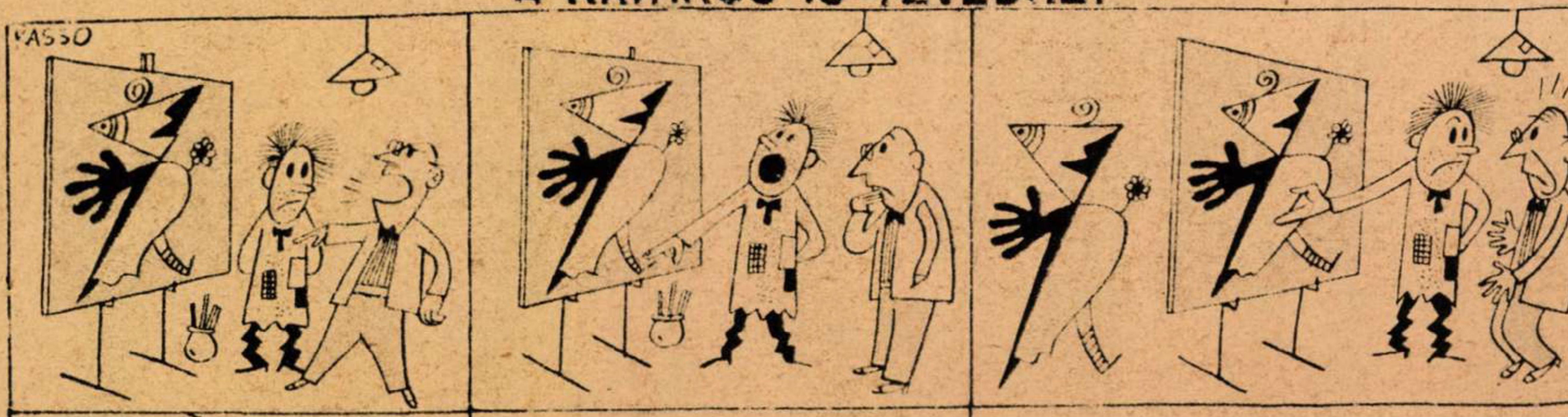

Kritikus: Megőrült, művész úr? Miket mázol itt össze? Ez magának egy női akt? Ilyen nő nincs!

Festő: Mi az, hogy nincs? Gyere csak be Erzsikém!

— Na most beszéljen kritikus úr!

Ludas Matyi azt üzeni

Kossa István. Gratulálunk a „Dunától a Donig” című remek könyvéhez. Nem véletlen, hogy a könyvnap szenzációja volt.

Állatbarát. Oroszlánt ne tartson a lakásán, mert harap és különben is a Fővárosi Nagycirkusz júniusi műsorában kockázat nélkül annyi oroszlánt láthat, amennyit akar.

Kíváncsi cékiaellenőr: Azt kérdezi, miért nem jár a trolleybusz este tíz után a Frász-utca 18. II. emelet 52. alá? Feleletünk: Igen.

Egy sápadt leánynak: Vasbetonfogsor-találmányát továbbítottuk az illetékeseknek. Nem ártana, ha feltalálna szájkapcát is, amibe a fogsort be lehetne tekerni, mert így csupaszon még sérti a szájpadlást.

Koravén nyugdíjas: Azt írja, hogy spejzablaka a világítóudvarra nyílik és a spejzból így nem láthatja a természetet. Próbáljon kedves, jobban kihajolni!

Tépelődő: A fogadást ön nyerte meg. Az a Wagner nevű vízvezeték-szerelő, aki önöknél a múlt héten megjavította a mosdót, valóban nem azonos a nagy zeneszerzővel.

Verbényi Györgyné, Csomád. A beküldött história kedves és jóízű, de egy kicsit túlságosan borsos.

Dudás Zoltán, Tatabánya. A „Lacika véleménye” tehetséges írás, de nem elég humoros.

A Művészeti Tanács számolócédulaosztályán

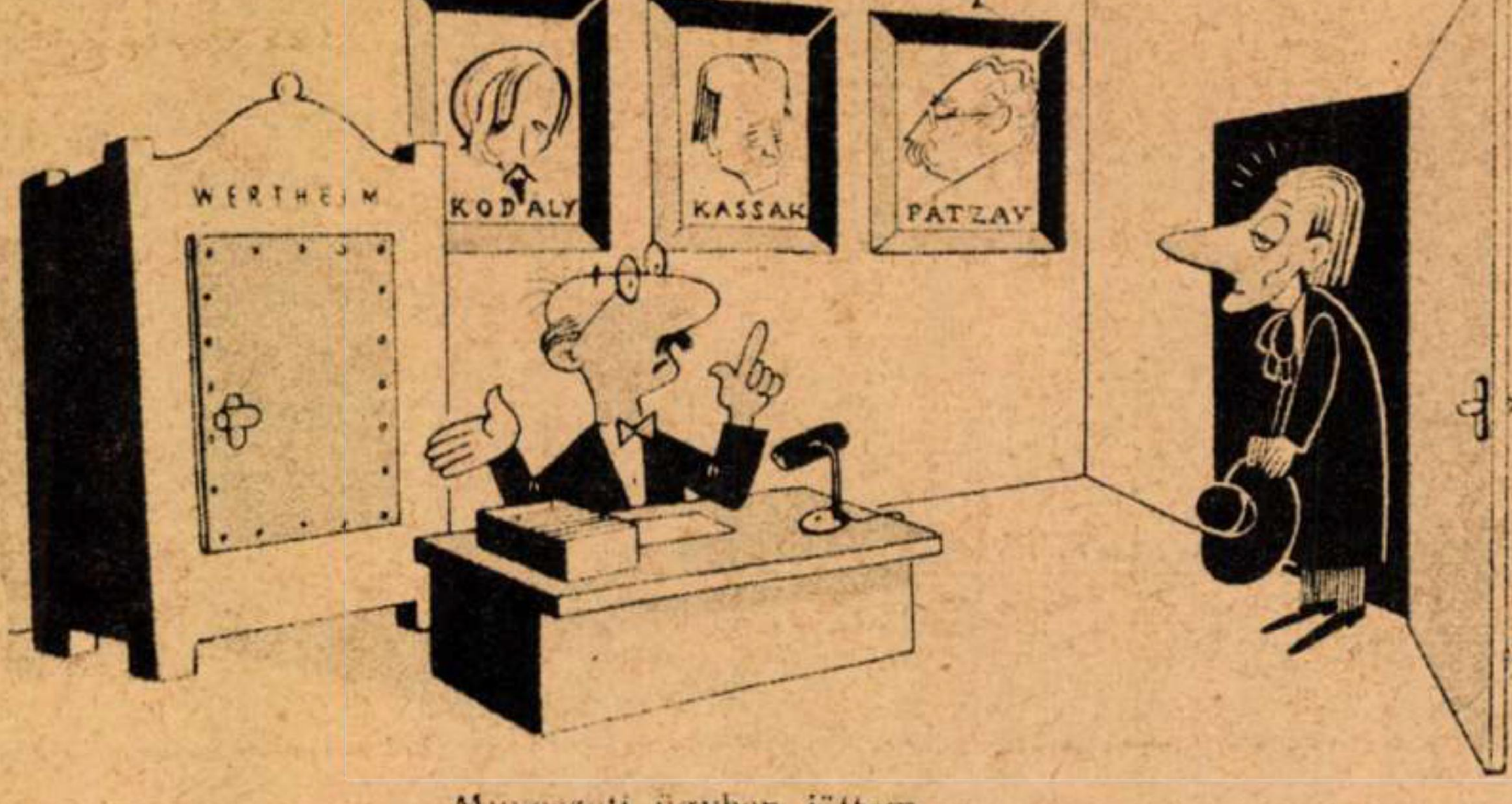

— Művészeti ügyben jöttem...
— Második emelet. Itt sikkasztanak.

NINCS KÉT EGYFORMA EMBER

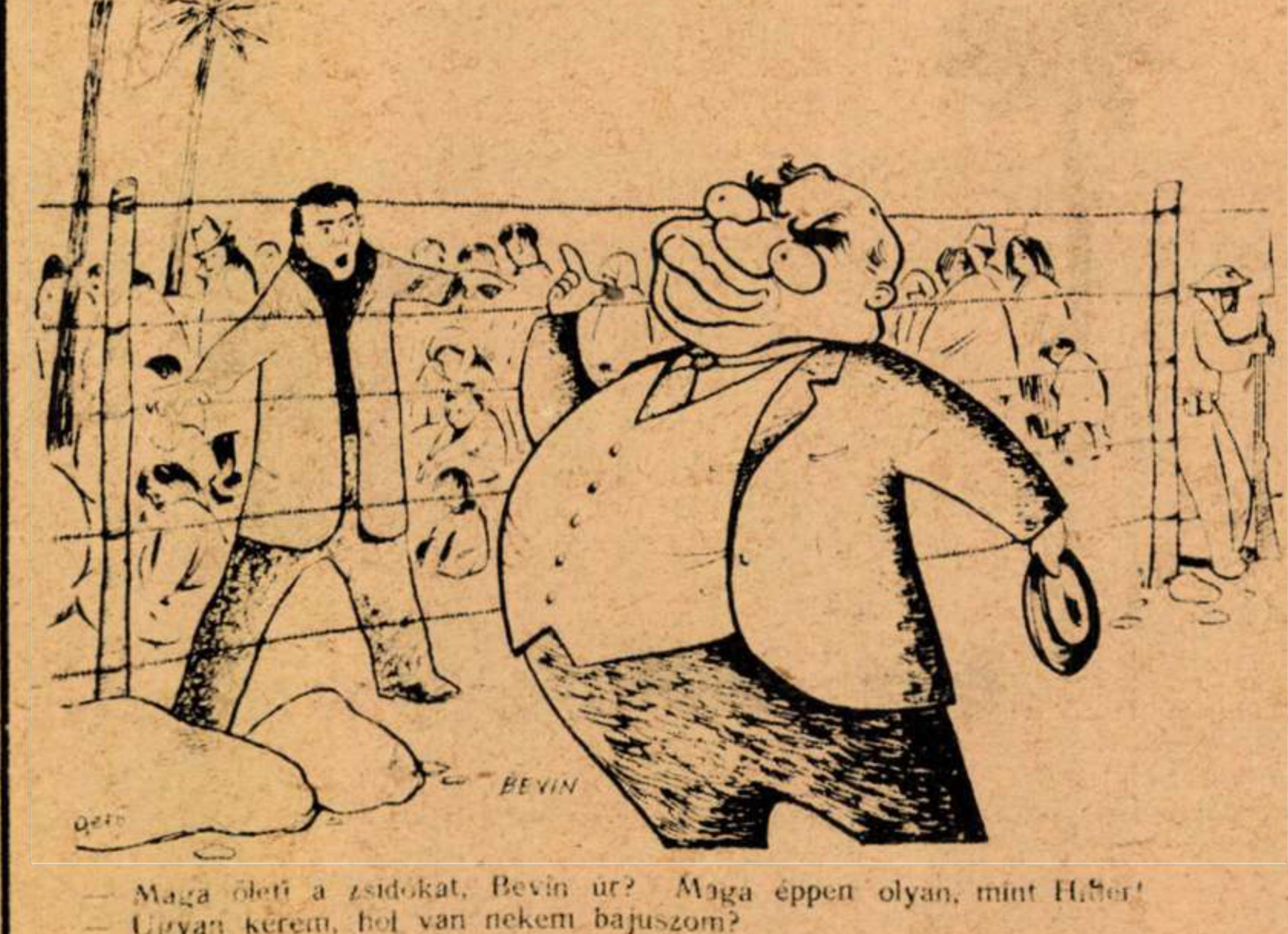

— Maga öleti a zsidókat, Bevin úr? Maga éppen olyan, mint Hitler!
— Ugyan kérem, hol van nekem bajuszom?

Darvas Szilárd:

Kiki a maga mesterségét...

A napokban beültem egy vendéglőbe zöldborsót enni, mivelhogy abban van a vitamin és a celofiller, meg egyéb tápláló dolgok. Javában gyarapodtam, mikor a szomszéd asztalhoz egy ismerősöm telepedett a társaságával. Köszöntünk egymásnak, majd hallottam, hogy a mellette ülő hölgy megkérdi:

— Ki ez?

Ez — mondta ismerősöm — Darvas Szilárd, a humorista.

A hölgy szemügyre vett és megjegyezte:

— Elég savanyú alak.

Már mint én, aki ettől a lesújtó kritikától nagyon elszontyolodtam, mert alapomban véve derűs, vidám ember vagyok és súlyt helyezek arra, hogy ez külső megjelenésemben is kifejezésre jusson, épp ezért sokszor hónapokig nem nyiratkozom és keztyűt hordok júliusban. Viszont azt senki se kívánhatja tőlem, hogy a zöldborsót röhögve egyem.

A nő újra megszólalt:

— Számtantanárnak nézem...

Ez újabb tőrdöfés volt zöldborsóval körített szivemnek, mert a számtantanárok rideg és szomorú emberek, volt nekem egy a középiskolában, akinél a búskomorság odáig fajult, hogy fejesvonalzóval verte a fejemet, mert a gyökvonásról frakciós elveket vallottam.

Bántott, hogy az asszonyság számtantanárnak nézett. Gondoltam magamban, ha már pedagógus vagyok, akkor legyek tornatanár, mert azok fess, délceg emberek és a nőknél is sikerük van, mert zsenge koruktól kezdve testneveléssel foglalkoznak.

De alapomban véve mégis azt szerettem volna, ha humoristának néznek, mivelhogy ez a tanult szakmám. Nincs más hátra, a jövőben félreértések elkerülése végett mindenkinek úgy kell viselkednie, hogy foglalkozását illetően semmi kétely se merülhessen fel.

A humorista például menjen az utcán, röhögjön nagyokat a saját viccein és minden szembejövő embertől kérjen előleget.

A kereskedő adja el azt, ami éppen nála van és mondja folyton, hogy neki is többe van.

A nyomdász nyomja ki valakinek a szemét, a vadász álljon lesbe a Rákóczi-út és Körút sarkán, a katona, miközben felszáll a hatosra, harcoljon utolsó lehelletéig és a borbély, a fodrász járjon a bur, a bur, a búrkalappal.

Ez csak néhány példa, kiki a saját szakmáján belül találjon valami különös ismertetőjelet.

Például aki reakciós, az szidja a demokráciát, lázítson és ne görbüljön meg egyetlen hajaszála sem. Ahogy azt Mindszenty már régen csinálja.

Nem is téveszti össze senki Péter apostollal.

Korszerű „Ember tragédiája“

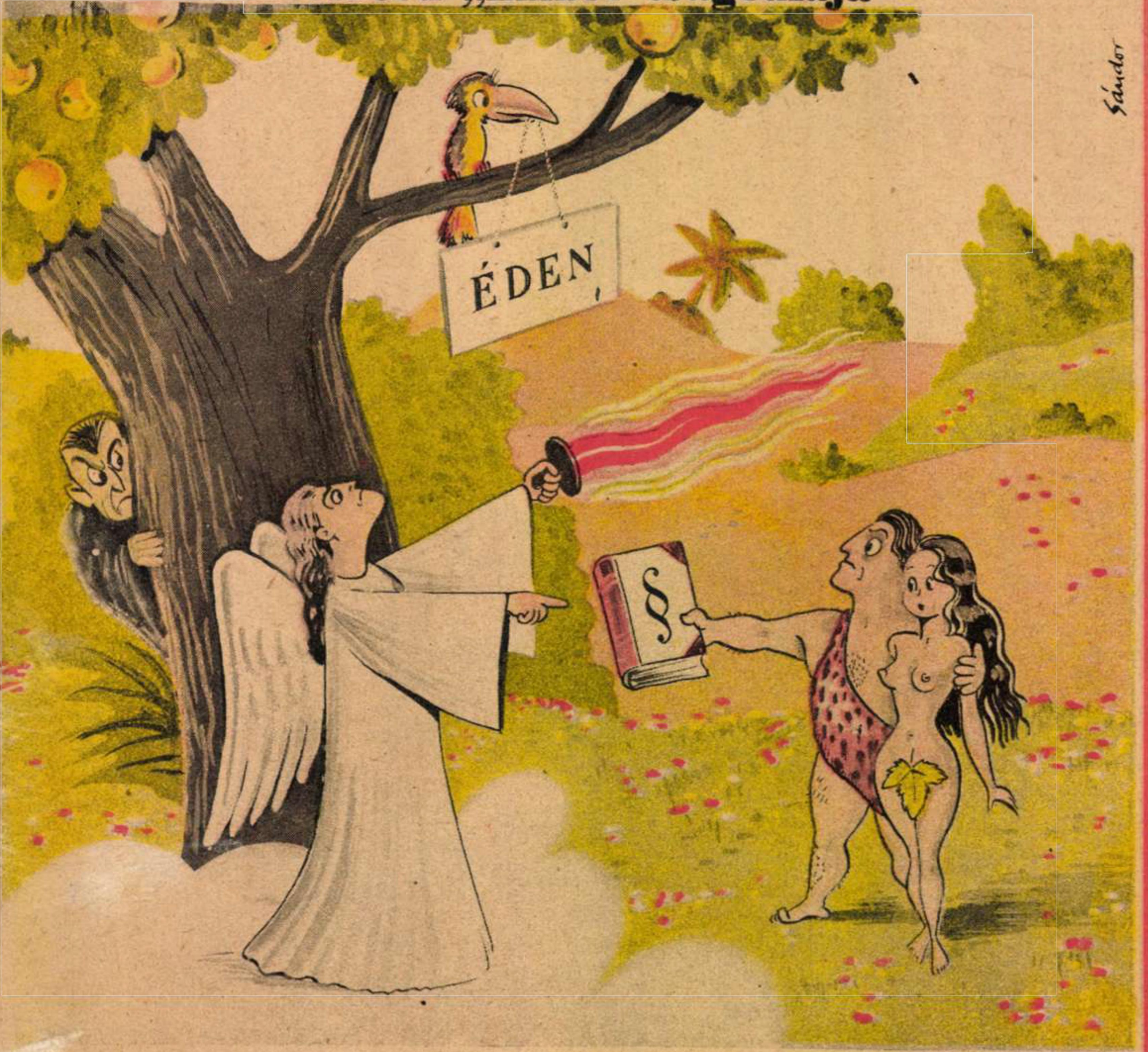

Ádám: Juszt sem fog engem innen kiszekírozni maga angyal! Az új lakáskódex értelmében nincs felmondási joga!

Egyszerűsitsük a dolgot!

Ezt a nem mindennapi esetet meg kellett írnom, mert ez már nem egyszerű történet, ez már közkincs, amelyre mindenki igényt tarthat. A dolog ugyanis ott kezdődött, hogy a feleségem meg én együtt szoktunk ebédelni egy vendéglőben, annak ellenére, hogy ő egyetemre jár én meg másfelé. Ebből következőleg valahányszor én elmentem délben hazulról, ilyen cédulákat voltam kénytelen a feleségem részére otthonhagyni:

„A vendéglőben vagyok. Gyere utánam!” avagy „Nem a vendéglőbe mentem. Ebédelj egyedül!” avagy „Várjál idehaza hatig. Együtt elmegyünk ebédelni!” stb.

Mondanom sem kell, hogy milyen kényelmetlen dolog volt állandóan ilyen üzenetekkel bajlódni. Szerencsére tegnapelőtt egy racionális gondolat vetődött fel bennem.

— Egyszerűsitsük a dolgot! — mondtam a feleségemnek. — Ha én elmentem a vendéglőbe, akkor egyszerűen megfordítom a könyvállványon levő ébresztőórát, úgyhogy te rögtön tudni fogod a megfordított ébresztőről, hogy én „a vendéglőben vagyok és utánam jössz . . .! Mit szólsz ehhez?

— El vagyok ragadtatva.

Nagyon örültünk magunknak s másnap hazaérkezésem után programmszerűen megfordítottam az órát és indultam a vendéglőbe. Azonban alig léptem át a lábtörlőt, eszembe jutott, hátha a feleségem elfelejtkezett az ébresztőről és csak ül majd otthon szegény asszony, ül a megfordított ébresztő mellett. Ezért visszafordultam és a biztonság kedvéért ráírtam egy cetlire: **„Fiacskám! Nézz az ébresztőre! Apa.”** s a papírt az asztalra tettem. Am a lépcsőházban megszállt az aggodalom, hogy hátha a feleségem nem nézi meg a papírcetlit, mert hiszen most már nem vár tőlem írásos üzenetet a tegnapi ébresztőórás megállapodás után és ezért visszafordultam és az előszobafogasra egy táblát akasztottam ki, melyre felírtam nagy betűkkel: **„Drágám! Az ebédlőasztalon egy cédula van a részedre! Csók.”** A kapuban azonban átvillant a gerincvelőmön egy gondolat, ha a feleségem esetleg nem gyujtja meg az előszobában a villanyt, nem olvassa majd el a táblát és tudatlan marad, mire visszamentem és a csengő mellé felírtam a falra nagy, vörös krétával: **„Angyalom! Az előszobában okvetlenül gyujts villanyt! Nyuszi.”**, sőt melleírtam a pontos dátumot is, nehogy a feleségem azt higyje, hogy régi a felírás. Ezután még beszóltam a házmesterhez, hogyha látja a feleségemet, akkor hívja fel a figyelmét arra, hogy a csengő mellett aktuális strófák vannak és szóltam a vicének is, hogy figyelmeztesse a házmestert, ha az elfelejtene szólni a feleségemnek.

Ezután még egy útam volt, a kocsmába, ahová a vice szokott járni, azután mentem a vendéglőbe.

*

Délután öt óráig nem jött a feleségem, mire éltem a gyanúperrel és hazamentem. Feleségem az éhhalál küszöbén üldögélt és megesküdött rá, hogy úgy beszéltük meg, hogy a megfordított ébresztő annyit jelent: maradjon otthon.

Megnemértés a nagy gondolkozók örök tragédiája.

Kishont Ferenc

E jelben győzni fogsz!

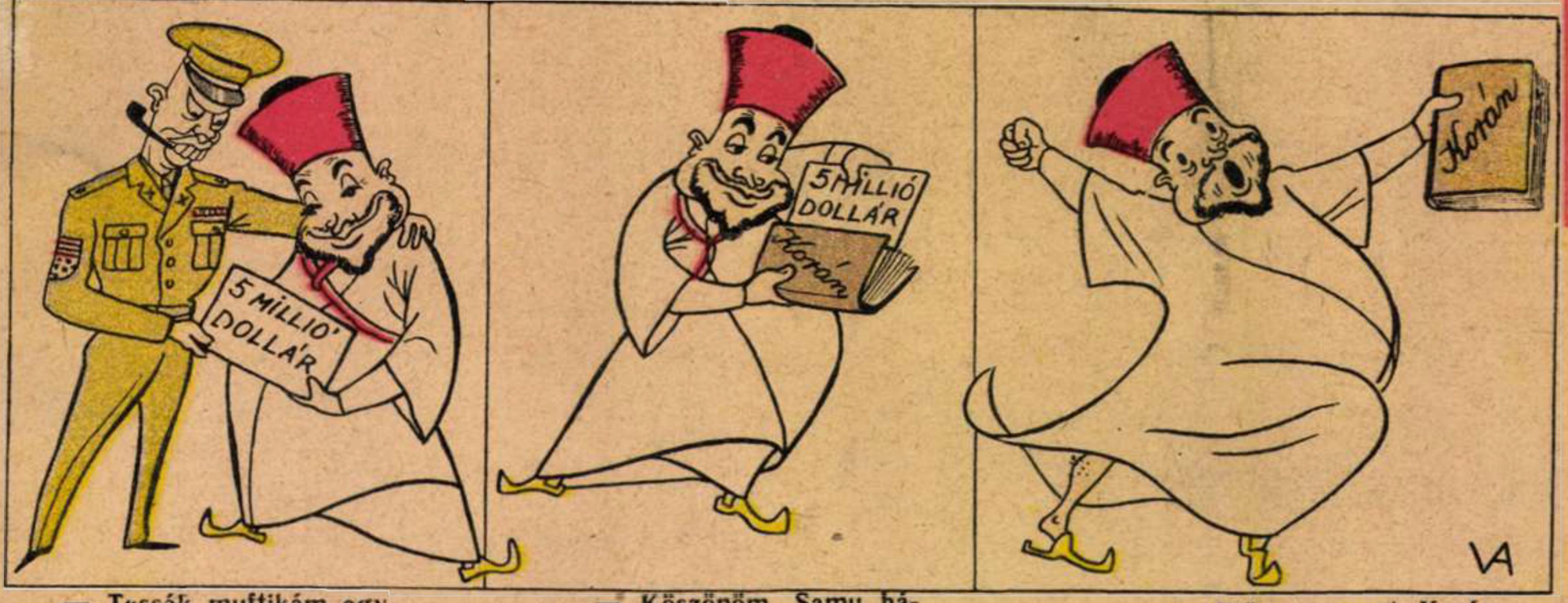

— Tessék muftikám egy kis dollár. Használja egészséggel!

— Köszönöm Samu bátyám, jó helyre teszem, ide a Koránba.

— Előre a szent Korán nevében!

Hadászati hosszmérték

Az Oroszországba betört német fasiszta csapatok egyik közlegénye valamelyik különlegesen «rugalmas» visszavonulás alkalmából hegyen-völgyön át rohant a szovjet csapatok elől. Egyszer csak észrevette, hogy eltévedt. Szerencsére megpillantott egy tisztet és megszólította:

— Főhadnagy úr kérem, hol vagyok én tulajdonképpen?

A tiszt ráüvöltött:

— Én tábornok vagyok!

— No nézd csak — bámult a közlegény — hát ilyen messzire futottam?

Logikus gyerek

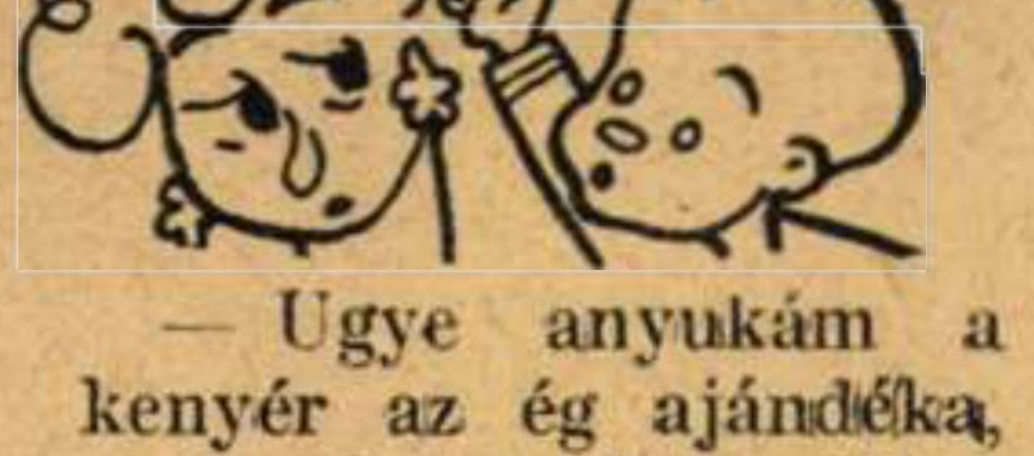

— Ugye anyukám a kenyér az ég ajándéka, a gyereket pedig a gólya hozza?

— Igen, fiacskám.

— Akkor nem értem anyukám, hogy miért strapálja magát folyton az apu.

Jegyzetek a Nyugati blokkról

— Nézd öregem, tudom, hogy nem mindenben értjük meg egymást. Sokszor veszekszünk. De azért, ha vízbeesnék és segítségért kiáltanék, biztosan kihúznál a partra.

— Hogyne, de csak egy fél órával később.

Ludas Matyi
Előfizetési ára 1 hónapra
Belföldön 2.80 forint
Külföldön 4.— forint
Postatak. bef. lap. száma 5107

MASzOBSz jelszava
REGGEL MEGA
DÉLBEN MEGA
ESTE MAGA MEG A MEGA

Ludas Matyi
Felelős szerkesztő:
GÁDOR BÉLA
Szerkesztő:
TABI LÁSZLÓ
Felelős kiadó:
ZSIGMONDI ENDRE
Szerkesztőség: Honvéd-utca 10. Tel.: 127—750 és 128—031. Kiadóhivatal: Budapest, József-körút 5. Tel.: 139—150 és 138—382.
Nyomatott a Szikra Lapvállalat offset-körforgógépein.
Felelős nyomdavezető:
Nedeczky László.

Kuksi és az élelmiszerhamisítás

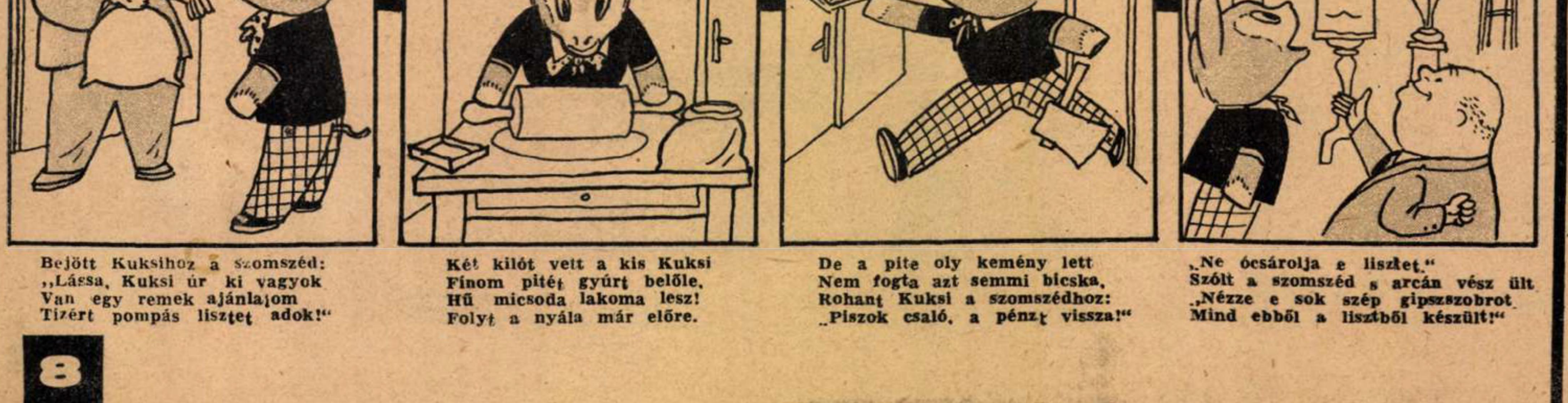

Bejött Kuksihoz a szomszéd:
„Lássa, Kuksi úr ki vagyok
Van egy remek ajánlatom
Tizért pompás lisztet adok!“

Két kilót vett a kis Kuksi
Finom pitét gyúrt belőle.
Hű micsoda lakoma lesz!
Folyt a nyála már előre.

De a pite oly kemény lett
Nem fogta azt semmi bicska.
Rohant Kuksi a szomszédhoz:
„Piszok csaló, a pénzt vissza!“

„Ne ócsárolja e lisztet.“
Szólt a szomszéd s arcán vész ült
„Nézze e sok szép gipszszobrot
Mind ebből a lisztből készült!“

E héten sarokba állítjuk

Ortutay Gyulát,

mert átiratot intézett Mindszentyhez és ezzel azt a látszatot keltette, mintha a prímásnak köze volna a pócspetri eseményekhez, amelyeket főpapi pásztorlevelével előidézett